

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[91]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2020: 36 euros. Exemplars solts 10 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE E

SANT FELIU DE

LLOBREGAT L

L

T

U

B

[]

NÚM 91 (2020)
29 DE FEBRER
DE 2020

SUMARI

- 7 **BISBE DIOCESÀ**
- 8 Escrits dominicals**
- 8 *Pacte – aliança – trobada – comunió I (5-1-2020)*
- 9 *Pacte – aliança – trobada – comunió II (12-1-2020)*
- 10 *Pacte – aliança – trobada – comunió III (19-1-2020)*
- 11 *Pacte – aliança – trobada – comunió IV (26-1-2020)*
- 12 *La fam a la terra i de la terra (2-2-2020)*
- 13 *Un vell i nou missatge (9-2-2020)*
- 14 *Cristians laics en l'educació (16-2-2020)*
- 15 *Cristians laics en la política (23-2-2020)*
- 16 Cartes i exhortacions pastorals**
- 16 *A favor de la Catedral de Sant Llorenç i els seus nous equipaments*
- 17 *Sobre el conveni per a l'ermita de la Mare de Déu de Sales de Viladecans*
- 17 *A Mons. Elías Samuel Bolaños Avelar, SDB, obispo de Zacatecoluca*
- 18 *Al bisbe Salvador Cristau, president de la Fundació Residència Sant Josep Oriol*
- 18 *A Mn. Fidel Catalan, secretari de la Província Eclesiàstica de Barcelona*
- 19 *A l'Arquebisbe de Tarragona Joan Planelles sobre la celebració del centenari de la fundació de l'Arxiu Històric Arxidiocesà*
- 19 *Al P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, per autoritzar a administrar el sacrament de la Confirmació*
- 19 *A la Sra. Teresa Morral i Camps*
- 21 **SECRETARIA GENERAL**
- 22 Decrets**
- 22 *Decret 01/20. Actualització de la normativa sobre la retribució dels preveres i seminaristes en etapa pastoral*
- 24 *Decret 03/20. Erecció de la Fundació “Bon Salvador”*
- 25 Nomenaments**
- 25 Comissió Llei de transparència**
- 25 *Actuacions de la Comissió Llei de transparència*
- 25 *Reunió del 16 de gener de 2020 - Resum de l'acta*
- 26 Altres informacions**
- 26 *Carta del secretari general al secretari general del Bisbat de Tortosa sobre la defunció del Rev. Sr. Vicenç Royo Milán*
- 29 **VIDA DIOCESANA**
- 30 Pla Pastoral**
- 30 *Trobada de formació per al clergat*
- 30 *Jornades de formació per al clergat en clau d'acompanyament*
- 31 Crònica diocesana**
- 31 **GENER**
- 33 **FEBRER**
- 35 Necrològiques**
- 35 *Mn. Vicenç Royo Milán*
- 37 **ORGANISMES DIOCESANS**
- 38 Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf**
- 38 *Centenari de la concessió del títol de Basílica menor a l'Església parroquial de Santa Maria de Vilafranca del Penedès*

39 Consell del Presbiteri39 *Reunió del 27-2-2020*

41 DELEGACIONS DIOCESANES

42 Pastoral vocacional42 *Exercicis espirituals dels seminaristes*42 *Ordenació presbiteral de F. Javier González Álvarez*43 *Carta del Seminari de Barcelona a les comunitats religioses convocant el dia del seminari*43 *Carta del Seminari de Barcelona als pares i familiars dels seminaristes convocant el dia del seminari*44 *Carta als rectors de parròquies convocant al dia del seminari***44 Ecumenisme i relacions interreligioses**44 *Carta del delegat convocant a la Setmana de pregària per la unitat dels cristians***45 Catequesi**45 *Jornades de formació de catequistes de l'arxiprestat de Sant Feliu*46 *Carta als preveres i diaques per a la trobada del SIC del 13 de març al Seminari de Barcelona***47 Missions**47 *Carta de la delegació de missions per a la convocatòria de la Jornada de la infància missionera***48 Evangelització i Apostolat Seglar**48 *Carta convocatòria per a la trobada – recés de grups de laics de la diòcesi***49 Vida consagrada**49 *Carta del delegat de vida consagrada a les parròquies convocant a la Jornada mundial de vida consagrada*49 *Carta del delegat de vida consagrada a les comunitats religioses convocant a la festa de la presentació del Senyor*50 *Celebració de la Jornada mundial de la vida consagrada i dels patrons de Vida Creixent a la Catedral de Sant Llorenç*50 *Carta del delegat de vida consagrada convocant a la trobada-recés de Quaresma***51 Pastoral sacramental i Litúrgia**51 *Celebració d'exèquies dirigides per laics***54 Pastoral de la salut**54 *Carta del delegat sobre la Jornada mundial del malalt*

55 PASTORAL SOCIAL

56 Mans Unides56 *Assemblea de Mans Unides*

57 DOCUMENTS

58 Província Eclesiàstica de Barcelona58 *Festa patronal dels diaques***58 Conferència Episcopal Tarraconense**58 *Diumenge de la Paraula de Déu i IV Setmana de la Bíblia a totes les diòcesis amb seu a Catalunya*59 *Comunicat de la reunió núm. 233*59 *Jornada interdiocesana de formació de les Delegacions de joventut i vocacions***61 Conferència Episcopal Espanyola**61 *Nota de premsa final de la Comisión Permanente*62 *Ponencia final del Congreso de Laicos “Pueblo de Dios en salida”***76 Santa Seu**76 *Missatge del papa Francesc per a la XXXV Jornada Mundial de la Joventut*80 *Missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2020*82 *Missatge del papa Francesc per a la XXVIII Jornada Mundial del Malalt*85 *Missatge del papa Francesc per a la LIV Jornada mundial de les comunicacions socials*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Pacte – aliança – trobada – comunió I (5-1-2020)

Del pacte a la comunió de vida hi ha un llarg camí. Abans de res hem de tenir clar que són realitats molt diferents. Potser algú no arribarà a copsar aquesta diferència, perquè no entrarà en la seva imaginació què significa això de la comunió de vida.

El més normal és que entre nosaltres es facin pactes. Realitats semblants a pactes es fan entre plantes i entre animals. És el que es diu “simbiosi”, és a dir, éssers vius que sobreviuen beneficiant-se cadascun del que aporta l'altre, “suportant” alhora la seva presència. És una meravella de la creació. De vegades hom pensa que l'anomenat “equilibri ecològic” no és més que un immens pacte de simbiosi.

Entre els humans gaudim de múltiples pactes (comerç, economia, política, contractes, convivència, relacions personals, etc.), de manera que si no existissin no podríem subsistir. Sens dubte el pacte en si mateix és un avanç en la nostra convivència, és un autèntic motor de progrés.

L'únic obstacle és que amb la nostra llibertat podem trencar els pactes i fins i tot transformar-los en enfrontament: de viure amb l'altre, podem arribar a viure contra l'altre. Perquè no sols responem als mecanismes naturals, com les plantes o els ani-

mals, sinó que som intel·ligents i lliures, és a dir, crítics; i, per això, podem arribar a la conclusió que la presència i la relació amb l'altre, no sols no ens ajuda a viure, sinó que ens perjudica, va contra els nostres interessos i idees. Llavors ve el conflicte.

La política té l'encàrrec de gestionar els conflictes en l'àmbit de l'exercici del poder social. De vegades afavorint el mateix conflicte, amb la intenció de defensar un dret, un projecte o una idea; de vegades superant-lo. És en aquesta tasca de “superar” (i no “solucionar”, pròpiament) el conflicte, on sovint es fan els pactes. Per això, en principi, els pactes en la vida política són bons i desitjables, si la finalitat és realment bona. Es trenquen, es busquen o s'estableixen segons es creu oportú.

Encara que no ens agradi, vivim immersos en una constant lluita de poder. Perquè el poder proporciona a cada grup, nació, societat, poble, la capacitat de defensar allò seu, les seves pròpies necessitats o interessos. No prejutgem per això que tots els polítics entrin en la lluita política amb la intenció de defensar el que és propi: en principi donem per descomptat que són sincers, quan afirmen que no busquen una altra cosa, sinó el bé comú. És a dir, que la idea pròpia, el propi projecte, és el millor per al bé de tothom. També acceptem que els polítics busquen afinitats ideològiques, i que, per tant, no sols busquen defensar sense més “el que és propi com a tal”...

Però, què sustenta realment un pacte polític? Què li dona valor i estabilitat? El fet és que els pactes polítics semblen en realitat acords per a equilibrar forces. Funcionen a manera de contractes “quasi” comercials: arribem a un acord, jo et dono i tu em dones. Llavors, si els pactes

són veritablement un bé per a la societat, benvinguts siguin. Sempre serà millor la tranquil·litat d'un pacte, que la crisi de l'enfrontament continu.

¿És això tota la pau que necessitem i constantment anhelem? Sens dubte que no. Sols són pactes. Tan fràgils, estrets i provisionals, com la satisfacció dels nostres interessos o el compliment de les nostres idees i projectes.

Però els nostres somnis van molt més enllà.

Pacte – aliança – trobada – comunió II (12-1-2020)

La situació política ha donat plena vigència i actualitat als pactes entre els grups i partits. Hem escoltat a molts polítics afirmar que “fer política”, demanar solucions polítiques als conflictes, és precisament saber pactar. Per la nostra part, si abans aclaríssim el que això vol dir, hi podríem estar d'acord. Tal com diem, sempre un pacte just i bo serà millor que un conflicte permanent.

Tanmateix, no podem sinó subratllar els límits d'una política (i d'una convivència en general) que funcioni únicament a base de pactes. Si se'ns permet l'exageració, és com voler curar un tumor cerebral amb aspirines.

Els cristians, hereus de la tradició jueva de l'Antic Testament, estem molt més familiaritzats amb la paraula “aliança”. Una paraula, ben cert, que no és del tot aliena al món de la política i del comerç. Però, a les nostres orelles sona més potent, més comprometedora, més personal, que la de “pacte”. Déu en qui creiem i a qui mirem d'estimar, ha obrat en la història establint aliança amb el seu poble i ha fet servir

sempre el seu llenguatge. Espontàniament ens sona, ni menys ni més que a l'Aliança que va fer Déu amb el seu poble, l'Aliança que anomenem “Antiga” amb el poble d'Israel i la que anomenem “Nova”, amb l'Església a partir de Jesucrist. Per això, un ressò d'aquest significat d'“aliança” passa a designar el compromís d'amor entre l'home i la dona que contrauen matrimoni.

Aquest significat vol expressar aquest “plus” que anhelem tots, més enllà dels simples pactes. L'aliança compromet les persones que l'estableixen. L'aliança conforma vincles en les relacions personals. L'aliança inclou un acte de confiança mútua, que no s'atura en el present, sinó que determina una vida i demana fidelitat en el temps. Aquest és el seu llenguatge en la Sagrada Escripura: “Tu seràs per a mi el meu poble, jo seré per a tu el teu Déu” (Ez 36,28), “seràs per a mi la meva esposa, jo seré el teu marit” (Os 2,16-22). Una aliança que vincula tant que es diu que “està segellada amb sang” (Hb 9,15ss.)

¿Podem esperar veritables aliances amb aquesta càrrega de compromís en la vida social i quotidiana, per exemple en el terreny de la política, de les relacions institucionals, fins i tot del tracte personal? Malauradament som molt lluny de veure realitzat aquest somni. Ens tractarien d'il·lusos i ignorants.

¿Ni tan sols podríem verificar l'esperit d'aliança en l'àmbit de les relacions més immediates, com a l'interior de grups ideològicament afins, o entre amics i familiars? El que veiem és que el virus del propi poder, vinculat als diners, s'encomana en tots els espais de la convivència, fins i tot en els més “sagrats”. Heus aquí les deslleialtats, la fragilitat de les amistats, les ruptures matrimonials, els conflictes fami-

liars quan es veuen amenaçats interessos personals...

Sabem on és el problema i que cap sistema o conjunt de lleis aconseguirà suscitar i conservar veritables aliances entre els humans. Els vincles fan por, exigeixen perdre la il·lusió absoluta del “jo – individu – lliure i autònom”. És massa compromès.

Però, potser per haver assumit “l’esperit d’aliança” en el seu grau més alt segons la nostra fe, no deixem de creure en les possibles (i necessàries) aliances en el nostre món més pròxim. Que Déu ens conservi aquesta esperança.

Pacte – aliança – trobada – comunió III (19-1-2020)

Posats a somiar, ens atrevim a fer un pas endavant i parlem de “trobada personal”. No perdem de vista el món de la política i de la convivència en general, encara que cada vegada anem veient que, com més avancem, descobrim més llunyà l’estil de la convivència social, especialment al món de la política.

Hem vist que el pas del “pacte” a l’“aliança” significa un accent considerable en allò personal. Les persones es veuen més compromeses en el fet d’establir aliança amb uns altres, compta molt més la promesa de fidelitat, és decisiva la confiança que es mereixen, hi ha un risc enfront del futur, que s’assumeix esperançadament. Podem recordar assoliments molt positius en el terreny de la política i de l’economia realitzats amb “esperit d’aliança”, com el cooperativisme, els èxits o els fracassos del qual es devien precisament a la revitalització o la pèrdua d’aquest esperit.

El pas que donem ara és encara més personal: parlem de la trobada tu a tu.

Aquest moment en què la persona està davant de l’altre i entre ells s’estableix un corrent de coneixement, valoració i afecte. El “jo” i “l’altre” estan plenament involucrats. El pes personal és decisiu. El compromís al qual s’arriba en la trobada no és “extern”, com fer alguna cosa junts, complir unes estipulacions, o plasmar per escrit unes condicions.

Històricament s’ha donat i encara avui està previst “casar-se per poders”, fins i tot encara que els cònjuges mai no s’hagin conegut personalment. Avui existeixen compromisos matrimonials, o simplement de convivència en parella, en què els seus contraents no s’han vist i comunicat més que per Internet. No sabem si d’això se’n pot dir “aliança matrimonial”, però es podria denominar així.

Si prenem com a model el que ha passat en la Història de la Salvació, el pas de l’Antiga Aliança que va segellar Jahvè amb Israel no era suficient. No era “suficient” per a l’amor de Déu. Déu s’havia donat a conèixer com el Déu únic, fidel i misericordiós a través de les seves obres en la història del poble: així es presentava i era recordat pels profetes. Al poble li corresponia actuar i viure conseqüentment. Però, sigui per la falta de fidelitat del poble, sigui per la sobreabundància del propi amor de Déu, Ell va buscar el “tu a tu”, la trobada personal i directa, assumint la nostra condició humana. Déu va adquirir un rostre humà concret, una vida i un llenguatge com el nostre. Tot per a poder passar d’un règim d’aliança, en el qual cadascun (Déu i l’home) es quedava en el seu lloc, a un règim de presència, de trobada personal: “De moltes maneres ens havia parlat pels profetes; en els últims temps ens ha parlat pel Fill”, diu la Carta als Hebreus. Vingué a casa seva, als seus,

per a ser rebut i cregut, llegim en els inicis de l'Evangelí de sant Joan.

El “cara a cara” que busca Déu en la seva Encarnació determina una manera de ser i de viure, que per a nosaltres és ineludible. Un pensa que la majoria dels conflictes socials i de convivència es deuen al fet que no ens mirem a la cara i si ho fem és per a reafirmar el nostre odi i el nostre egoisme. En el cas de la Nova Aliança, que va inaugurar Jesucrist, juguem amb avantatge, perquè el rostre de Déu Pare que ell mateix reflecteix inclou una inefable mirada de misericòrdia, que sedueix i crida a la trobada personal d'una amistat.

S'esdevingué entre els seus contemporanis i s'esdevé avui, amb la condició que ens deixem mirar i el contemplem amb tota humilitat.

Pacte – aliança – trobada – comunió IV (26-1-2020)

Aquesta tensió, aquest anhel que ens fa anar des del simple pacte fins a la comunió personal, passant per l'aliança i la presència, és il·luminat per la Revelació del misteri de Déu. No sols “és il·luminat” sinó que la Revelació dona resposta a aquesta ànsia humana.

En realitat és un anhel inherent a la naturalesa humana, perquè estem fets per a la comunió d'amor. De manera que n'hi hauria prou que investiguéssim els anhels més profunds de l'ésser humà, per a arribar a aquesta mateixa conclusió. El fet que existeixi aquest anhel continu explica les frustracions que habitualment es donen en els qui esperen de la política, de la convivència social humana, de les amistats, de la família, del grup, més del que elles poden donar de si.

Dèiem que Déu, a la vista dels resultats de l'Aliança Antiga i coneixent el cor humà, va buscar el “cara a cara”, la presència al costat de l'ésser humà, per a establir amb tots nosaltres una relació personal. Va haver de prendre per això una carn humana com la nostra: “Es va encarnar per obra de l'Esperit Sant”, proclamem en el Credo.

Però aquest “tu a tu” a través de realitats humanes no tenia un altre objecte, sinó arribar a establir amb nosaltres aquesta relació de comunió somiada per la humanitat. Per això ens va cridar i ens crida a través de la seva humanitat. Una humanitat que era fa dos mil anys, la de Jesús de Natzaret i que avui és tot allò humà que, segons la seva voluntat, forma part de la seva Església. El mateix Esperit que va fer possible l'Encarnació és l'Esperit que anima i fa present Jesucrist en el món i en la nostra història.

Aquest pas de Jesucrist, la fe i la comunió amb Ell, vers l'Església, la comunió entre germans s'entén fàcilment, si tenim en compte que qui se sent estimat i unit gratuïtament es converteix en font d'amor i comunió. Hi ha un traspàs “gairebé automàtic” del mateix Esperit d'amor del creient en Crist a la comunitat de germans.

És molt greu que ens oblidem de la paraula “comunió” en el nostre llenguatge quotidià dins de l'Església i en la predicació. Darrere del silenci de la paraula, ve inexorablement l'oblit de la realitat mateixa, d'allò que la paraula significa. No es pot substituir amb la paraula, més de moda, de “solidaritat” o “fraternitat”. Comunió és molt més que el que aquestes paraules, tan dignes, signifiquen.

La realitat de la comunió, no sols és essencial en l'obra salvadora de Déu, sinó que també és la màxima aspiració de la hu-

manitat. Perquè és aquella manera d'existir tan units que un està en l'altre i ningú no veu anul·lada la seva peculiar personalitat, una unitat tal que ningú no s'entén a si mateix si no és en relació a l'altre, un vincle tan estret que és indissoluble... És la comunió que existeix en la Trinitat.

No és una gosadia insensata que l'observació dels pactes polítics i socials en general ens faci pensar en la Trinitat. És quelcom que s'esdevé a l'interior del creient i que no s'atreveix a proclamar sense explicar-ho bé en el context "dels qui poden entendre". Però aquest pensament resulta molt útil per a mantenir-nos en aquesta sana tensió entre la crítica i l'anunci. Entenem millor l'ésser humà, recuperem la serenitat i podem projectar el demà amb esperança.

La fam a la terra i de la terra (2-2-2020)

La "Campanya contra la Fam" que organitza cada any Mans Unides ens desperta de l'ensopiment en què estem immersos, distrets pels nostres assumptes i endormiscats pel nostre benestar. Vivim embolcallats en sorolls, músiques i sensacions que ens ensordeixen i endormisquen. La "Campanya contra la Fam" ve a ser un resò del crit que ens arriba des de la terra.

Aquest crit sorgeix, en primer lloc, dels pobres famolencs. Agraïm a Mans Unides que no faci massa discursos farcits d'estadístiques i estudis sociològics. És el seu costum assenyalar rostres concrets, amb nom i cognom, llocs reals i històries verídiques, des d'on ens arriben crits, de vegades silenciats, que en el seu conjunt conformen un clam immens. Han de ser els destinataris de les nostres ajudes concretes.

Però aquest crit, en segon lloc, sorgeix de la terra mateixa. Sant Pau ens va deixar escrit que

"Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament... Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part" (*Rm 8,19.22*).

Des que sant Joan Pau II va introduir en els seus missatges el concepte d'"ecologia integral", entenem millor aquestes paraules de l'Apòstol. Un dels fonaments de la nostra fe és creure en Déu Pare, creador del cel i la terra. Enmig hi vam ser posats per a custodiar-la, transformar-la mitjançant el treball i gaudir-ne tot compartint-la. Per això, no podem pensar en la terra oblidant-nos dels éssers humans que l'habituen, ni en les persones humanes, al marge de la terra que és la seva "casa comuna". El destí de la terra està lligat al de la humanitat. Quan sant Pau diu que la terra gemega, és per això mateix: mentre els fills de Déu visquin sotmesos al sofriment per l'esclavitud del pecat, la terra continuarà gemegant. És un gemec d'expectació, que durarà fins que es manifesti la glòria i la llibertat dels fills de Déu.

Mentrestant, com ens recorda el Papa actual, no és possible acollir el clam dels pobres sense atendre el clam de la terra. I a l'inrevés: el crit de la terra degradada continuarà sonant mentre continuï sentint-se el clam dels famolencs.

En realitat és un mateix crit el de la terra i el dels pobres. Ja estan units a l'origen. Perquè tots dos procedeixen de l'abús i explotació egoista. La persona, la classe social, la nació, el grup, que té com a objectiu prioritari l'ús "d'allò altre", és a dir, dels béns materials, per al seu exclusiu benefici, també explota "l'altre", l'altre és-

ser humà, de la mateixa manera, fins i tot a costa d'empobrir-lo.

La mateixa lògica cal emprar si parlem de donar resposta a aquests clams. Com que és l'ésser humà l'explotador, també ha de ser la persona humana qui respongui. Estem davant un deure moral urgent, que passa pels detalls més quotidians d'usos i costums i per grans realitzacions i projectes de progrés. Però avui també estem davant un deure d'amor als més pobres, la veu dels quals, provinent del mateix Déu, troba ressò en la crida de Mans Unides: "Qui més sofreix el maltractament del planeta no ets tu".

Unes bones orelles despertaran bons cors. El Déu, amic dels pobres de la terra, serà glorificat.

Un vell i nou missatge (9-2-2020)

Els anys en què se celebrava el Concili Vaticà II van ser apassionants. Molts de nosaltres érem joves estudiants de batxiller. El director del col·legi on vaig estudiar era un entusiasta convençut del bé que el Concili portaria a l'Església. Reunia els "més grans" periòdicament, a mesura que s'anaven celebrant les sessions conciliars, per a informar-nos i explicar-nos les grans novetats. Sense entendre massa el que aquell gran religiós i sacerdot marianista volia explicar-nos, gràcies a la seva insistència i obstinació, tots sortíem amb una cosa clara, l'única idea que recordo de totes aquelles explicacions: "tots els batejats, abans que jerarquia o vocacionats específicament, som Poble de Déu, un únic Poble".

Allò sonava molt bé. Tenia aires de reconeixement de drets i de crida a l'acció. Algun grup de joves que es va formar en

el si d'alumnes i exalumnes del col·legi ja havia fet una opció política a favor de la democràcia, contra el règim, i funcionava d'una manera molt autogestionària. Era un exemple de tants grups i iniciatives que van sorgir en el si de l'Església durant més de dues dècades, animats pel mateix esperit de reafirmació del propi valor i d'acció transformadora de la realitat social i eclesial.

Tots tenim interessants records d'aquells anys. Una memòria que no hem de perdre. Els grans missatges de les constitucions *Sobre l'Església* i *L'Església en el món actual* van inspirar una multitud d'iniciatives laïcals i transformadores. Tot i que no han faltat estudis sobre el que va viure l'Església en aquell període, encara falta una recerca seriosa i global sobre aquest assumpte. Va ser una època de grans iniciatives, però no mancada d'ambigüitats i conflictes.

Avui encara rebem ressons d'aquella època; ressons de la seva riquesa i de la seva ambigüitat. Així, per exemple, després de tants anys transcorreguts des del Concili, encara continuem sentint queixes sobre la falta de laics conscients i actius en l'Església i en el món. Una queixa que, tanmateix, ha de reconèixer que avui els laics, que segueixen actius en l'Església, es van formar majoritàriament en aquella època posterior al Concili. Més encara, els anomenats "nous moviments" o similars, que han estat recentment una força considerable en l'Església són tots d'inspiració laïcal.

En aquest sentit resulta de màxim interès analitzar per què avui ens falten laics conscients i compromesos en l'Església. Aquesta anàlisi és una tasca ineludible, però que sobrepassa els límits d'aquestes

línies. El cas és que arriba el moment de recuperar els grans missatges del Concili Vaticà II en la seva puresa i amb la seva força; és a dir, amb la lluminositat i la veritat amb què llavors van ser inspirats per l'Esperit.

Malgrat el desig que hi hagi més laics conscients i actius en l'Església, i la crida a la seva promoció, que ressona en l'Església, hem de reconèixer que la seva existència és una gran riquesa. Només que els laics es troben dispersos i mancats d'una consciència de formar part, ser protagonistes, de la vida del Poble de Déu en el seu àmbit específic, que és el món.

Els laics són Església en el món, presència activa, il·luminadora i transformadora de l'Església en el món. Un món que en la seva immensitat necessita urgentment llum i força transformadora en dos dels seus àmbits més importants: el món social i el món educatiu. Allí han de ser els laics llum, llevat i sal.

Cristians laics en l'educació (16-2-2020)

Un dels camps ineludibles de la responsabilitat laical a l'Església és el compromís educatiu.

Per moltes raons. La primera, perquè la mateixa naturalesa capacita i destina l'ésser humà per a engendrar vida. I engendrar vida, segons la nostra manera de pensar, no és només tenir fills, sinó formar persones humanes. I això no és possible sense assumir el compromís d'educar.

La segona, perquè la missió dels laics, com ens va ensenyar el Concili Vaticà II, és la transformació del món segons el model del Regne de Déu revelat en Jesucrist. I aquesta transformació no sols es realitza canviant sistemes i estructures, sinó, so-

bretot, formant persones, afavorint personalitats que des de la seva responsabilitat construeixin aquest món nou.

És per això que la responsabilitat primera i originària de l'educació dels fills pertany als pares. És el seu dret i el seu deure, anterior a qualsevol altra instància, inclòs l'Estat. L'expressió en boca dels pares "els meus fills són meus" és ambigua, però en boca d'un govern o d'un representant de l'Estat, és absolutament falsa. Certament no són propietat dels pares, ni de l'Estat, ni d'un partit, ni de ningú, sinó, en tot cas, de Déu, que d'altra banda no vol aparèixer com a "amo", sinó com a salvador. Es pot dir que els fills són dels pares, però només en el sentit que són els primers responsables de la seva formació.

Val la pena aprofundir en els motius pels quals els pares abandonen la seva responsabilitat educativa i la deixen en mans de l'escola, és a dir, de l'Estat o del govern autonòmic de torn. Un dia, conversant sobre un acte educatiu realitzat a l'escola, que contradeïa les conviccions cristianes, vaig escoltar una resposta d'un pare, que resultava molt preocupant: "miri, no es preocupi, en això no hi podem fer res". Si això és així, estem davant una situació molt greu. ¿És el polític que mana, encara que hagi estat elegit legítimament, qui educa els nostres fills? ¿És la seva ideologia la que es transmet a l'escola? No hi ha cap acció educativa que sigui indiferent des del punt de vista ideològic.

Cada gest, cada paraula, cada actitud dels pares educa. I tota acció educativa transmet una idea de món i de persona, un sentit de la vida. ¿Quin sentit té el treball, la professió, els diners, el cos, l'estructura social, la diversió, l'amistat, la família, la sexualitat, el progrés científic,

l'art, el cosmos...? No és cap casualitat que les "ideologies messiàniques" vulguin dominar, abans de res, l'educació. En l'educació rau el futur.

Els creients no ocultem, que el nostre model d'existència és el mateix Crist i que el món no se salvarà si no és per mitjà d'Ell. L'Església no busca privilegis ni plataformes de poder, com si fos un partit polític. Això sí, reclama llibertat perquè els pares cristians puguin educar els seus fills d'acord amb els seus criteris de vida. Amb això els propis cristians laics col·laboren en el canvi i en la redempció del món. És tasca del Poble de Déu, que segueix a Crist.

Mentre no arribem a tenir llibertat d'ensenyament, no hi haurà veritable llibertat religiosa. Perquè l'autèntic cristià no pot deixar de projectar en el món les seves conviccions, rebudes de Crist.

Cristians laics en la política (23-2-2020)

El que volem dir en aquest breu escrit tenia plena vigència fa unes quatre dècades. Llavors es respirava un altre ambient. Dins de l'Església la qüestió política impregnava tot el nostre pensament i bona part de les nostres accions. La Conferència Episcopal Espanyola, seguint les orientacions bàsiques del Concili Vaticà II i la doctrina dels Papes, va publicar nombrosos documents i notes per a il·luminar la presència de l'Església, particularment dels laics, en el món de la política: recordem unes orientacions ja l'any 1972, i en una sola dècada documents com *Testimonis del Déu viu* (1985), *Constructors de la pau* (1986), *Els catòlics en la vida pública* (1986). Urgien aquests missatges una democràcia en plena construcció, l'espiritualitat de l'acció

transformadora del món, la crida al compromís dels laics, la presència de catòlics en partits polítics, etc.

Recentment es tornen a escoltar paraules semblants en el context de la revitalització dels cristians laics com a tals. Potser també tornen aquests missatges a causa de la situació actual de la política. Però hem travessat una època (uns vint-i-cinc anys) en la qual amb prou feines s'escoltaven crides sobre aquesta important qüestió. Feia la impressió que la política ja estava en mans de "professionals" i que el cristià no tenia res a dir sobre aquest tema. La democràcia ja estava implantada i l'Església, els cristians com a tals, només havien de deixar actuar els partits polítics, evitant qualsevol ingerència. La política formava part d'aquest món laic, l'autonomia del qual el cristià ha de respectar...

I la veritat és que els mateixos polítics, que en el seu moment van aprofitar el compromís polític dels cristians per a canviar cap a la democràcia o cap a determinades opcions, s'han ocupat de recordar que el fet religiós, la fe, especialment la cristiana, ha de retirar-se a la sagristia i reduir-se a un sentiment íntim, individual, sense projecció en l'àmbit públic.

Aquesta qüestió mereix ser analitzada en profunditat. Aquí sols podem aclarir i defensar algunes veritats fonamentals.

- La política és el govern de la ciutat. Però no és simplement una organització i un conjunt de normes. És decisió i acció concretes, que es fonamenten en les idees que es tenen sobre la persona humana, el sentit de la seva vida i de la mort, la concepció del "món", del cosmos, dels recursos humans, les diferents realitats socials, el treball, els diners, la natura...

i, abans de res, en la idea que es tingui dels grans valors, la seva escala de preferència i dels drets humans.

- Per això la política evoluciona. Canvia fins i tot dins del sistema democràtic: nous problemes, canvi de sensibilitat i de mentalitat, evolució de l'opinió pública, nous interessos, nous accents segons opcions de partit...
- En aquest sentit, el cristià, a més d'aportar un fonament als valors i els drets humans, els defineix i els defensa segons la idea de món i d'humanitat que ens ha transmès Jesucrist. Així mateix el cristià laic entendre l'acció política concreta com un servei compromès en la transformació del món acostant-lo al projecte del Regne de Déu.

D'una forma o d'una altra, directament o indirecta, el compromís del cristià en la política és indefugible. És missió rebuda de Crist. No acceptar-la significa un pecat "d'omissió". Assumir-la és servir el Crist en l'exercici de la caritat política. És el que Ell espera de nosaltres.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

A favor de la Catedral de Sant Llorenç i els seus nous equipaments

Sant Feliu de Llobregat, 6-1-2020

Benvolgut Sr.

El nostre Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que atén una globalitat de cent vint-i-tres parròquies a més de noranta municipis de les comarques del Baix Llobregat, el Garraf, l'Alt Penedès i una part de l'Anoia, el Bages i el Vallès, va fent camí en la seva atenció pastoral, social i cultural de la nostra gent.

En la globalitat d'aquesta tasca, la Catedral - Parròquia de Sant Llorenç del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, ha començat la seva recerca de fons per fer possible el nou equipament de serveis, el Casal Sant Llorenç, i la rehabilitació de la Catedral.

Ambdues accions han de fer possible l'atenció de Càritas, el reforç escolar, sales i despatxos per a l'acolliment social, la catequesi, la formació i l'atenció a infants i joves, parelles, famílies i gent gran, en els moments més importants de les seves vides. Estem convençuts que aquestes obres, a més de servir a la formació pastoral, seran un bé social i cultural per a la nostra ciutadania.

A aquests efectes, en nom meu, us visitaran el Sr. Jaume Armengol i el Sr. Josep M. Jordà per presentar-vos els diferents

projectes que tenim entre mans i proposar-vos diferents vies de col·laboració que facin possible poder atendre la gent i les seves necessitats en millors condicions.

Agraït d'antuvi per la vostra atenció, esperem poder comptar amb la vostra col·laboració.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Sobre el conveni per a l'ermita de la Mare de Déu de Sales de Viladecans

Sant Feliu de Llobregat, 8-1-2020

Mn. Frederic Esteve Cañameras
Rector
Parròquia Sant Joan
08840 Viladecans

Benvolgut:

En referència a la teva carta del passat 21 de novembre de 2019 on em recordes el Conveni de col·laboració entre el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i l'Ajuntament de Viladecans per a la determinació d'un règim d'usos per a l'ermita de la Mare de Déu de Sales i que en el seu capítol novè es preveu l'establiment d'una Comissió mixta pel seguiment de les activitats que s'hi realitzin. També que ha estat constituïda i aprovada l'Associació d'amigues i amics de l'ermita de la Mare de Déu de Sales amb la finalitat de cuidar i vetllar per la seva conservació i ús.

En la mateixa carta em demanes oficialitzar aquesta Comissió i em proposes els representants, per part del Bisbat, que en formaran part.

Per la present i havent consultat el Director del Secretariat Diocesà d'Associaci-

ons i Fundacions, em dono per assabentat de l'existència d'aquesta Comissió i dono el meu vistiplau perquè les següents persones formin part de la Comissió mixta, segons l'article novè del Conveni de col·laboració entre el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i l'Ajuntament de Viladecans per a la determinació d'un règim d'usos per a l'ermita de la Mare de Déu de Sales:

Mn. Frederic Esteve Cañameras, rector de la Parròquia de Sant Joan de Viladecans.
Sr. Eduard Mondragón Condeminas.
Sra. Carme Reguant Agut.
Sr. Josep Lligadas Vendrell.

Rep la meva cordial salutació amb el desig que el treball de la Comissió redundi en bé de la conservació i bon ús de l'ermita de la Mare de Déu de Sales de Viladecans.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A Mons. Elías Samuel Bolaños Avelar, SDB, obispo de Zacatecoluca

Sant Feliu de Llobregat, 13-1-2020

Muy estimado en el Señor:

El motivo de la presente es para comunicarle que he nombrado al Rvdo. D. Alberto Alcides Hernández Zepeda, como adscrito a la Parroquia de Sant Pere de la població de Gavà, de nuestra Diócesis de Sant Feliu de Llobregat. A su vez le informo que hemos procedido a realizar los trámites para que reciba la compensación económica correspondiente a su servicio pastoral.

Le adjunto el documento "Condiciones para sacerdotes extradiocesanos en régimen de estudios y colaboración pastoral en la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat", que hemos actualizado.

Esta documentación le ha sido entregada también al P. Hernández y al rector de la parroquia que le ha acogido.

Esperamos que su personal dedicación y que su generosa disponibilidad, conllevarán un bien para la vida y el servicio pastoral de la Diócesis.

Reciba mi saludo fraterno,

*+ Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

Al bisbe Salvador Cristau, president de la Fundació Residència Sant Josep Oriol

Sant Feliu de Llobregat, 13-1-2020

Excm. i Rvdm. Sr. Salvador Cristau Coll
President
Patronat de la Fundació Residència Sant Josep Oriol
Carrer Santjoanistes, 2.
08197 Valldoreix

Benvolgut en el Senyor:

Per la present, t'informo que els dos patrons de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per al Patronat de la Fundació Residència Sant Josep Oriol són:

Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, Vicari General, renovant el seu càrrec.

Mn. Jaume Grané Calvó, membre del Consell Presbiteral, en representació de l'Arxiprestat de Montserrat de la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i rector de la Parròquia de Sant Andreu, de Sant Andreu de la Barca. I escollit en la reunió ordinària del Consell Presbiteral de la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, del passat dia 17 d'octubre de 2019 i segons els Estatus de la Fundació Residència Sant Josep Oriol (Art. 7.3).

Informació que et comunico als efectes oportuns.

Rep una cordial i fraterna salutació.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

A Mn. Fidel Catalan, secretari de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Sant Feliu de Llobregat, 15-1-2020

Mn. Fidel Catalan Catalan
Secretari
Província Eclesiàstica de Barcelona
Carrer de Vinyals, 47-49
08221 Terrassa

Benvolgut en el Senyor:

Per la present, i en relació a la darrera reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona del passat dia 23 de desembre de 2019, on, entre altres assumptes, es va tractar, en el punt set de l'acta, el de la creació de la Comissió, t'informo del següent:

Els dos membres que formaran part de la Comissió per a la formació dels candidats al diaconat permanent de la Província Eclesiàstica de Barcelona, en representació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, són:

Mn. Albert Manich Bou, DP
Mn. Florenci Travé Travé, DP

Informació que et comunico amb els efectes oportuns.

Rep una cordial salutació.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

A l'Arquebisbe de Tarragona Joan Planellas sobre la celebració del centenari de la fundació de l'Arxiu Històric Arxidiocesà

Sant Feliu de Llobregat, 28-1-2020

Excm. i Rvdm. Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe de Tarragona
Pla de Palau, 2
43003 Tarragona

Benvolgut Joan,
He rebut la teva carta amb la informació de la celebració del centenari de la fundació de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona per part del cardenal Dr. Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, arquebisbe metropolità de Tarragona. També em convides a l'acte inicial d'aquesta efemèride, el proper dia 10 de febrer.

Sens dubte és una ocasió per a valorar l'important servei que fan els nostres Arxius Històrics, així com el de les persones que hi treballen i coordinen els diferents serveis relacionats. Personalment em serà impossible assistir-hi però intentaré que algun representant del Departament de Patrimoni pugui representar-m'hi i participar de l'acte inicial d'aquesta commemoració.

Rep una fraternal salutació,

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Al P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, per autoritzar a administrar el sagrament de la Confirmació

Sant Feliu de Llobregat, 11-2-2020
Rvdm. P. Josep M. Soler
Abat

Monestir de Montserrat
08199 MONTSERRAT

Benvolgut P. Abat:

He rebut la vostra carta, en la qual sol·licitàveu la delegació per a conferir el sagrament de la Confirmació a alguns joves membres de l'Escolania.

Em plau respondre ben positivament. Sempre esperem els fruits pastorals i espirituals, que al voltant de la Mare de Déu es donen, sobretot, en els qui habiten la casa. Aprofito per demanar a l'Esperit la benedicció per aquests joves que seran confirmats.

Aprofito l'avinentesa per subratllar la nostra comunió en l'Esperit, sota la mirada de la Mare de Déu.

Amb afecte.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

A la Sra. Teresa Morral i Camps

Sant Feliu de Llobregat, 28-2-2020

Sra. Teresa Morral i Camps
Carrer de la Font, 22
08630 Abrera

Amb afecte en el Senyor,

Volem manifestar-te el nostre agraïment sincer pel servei que ens has prestat en els treballs del Consell Pastoral Diocesà. El temps que ens has dedicat, la col·laboració en algunes tasques concretes, i la teva paraula de consell, ha estat un bon ajut i una manifestació de la teva condició de membre responsable i actiu del Poble de Déu.

Esperem comptar amb la teva col·laboració generosa en altres àmbits de la

vida eclesial. Que l'Esperit conservi viva la teva fe i la teva disponibilitat al servei dels germans.

Ben cordialment en el Senyor.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Secretaria General

DECRET'S

Decret 01/20. Actualització de la normativa sobre la retribució dels preveres i seminaristes en etapa pastoral

Sant Feliu de Llobregat, 9-1-2020

Havent de procedir a l'actualització de la Normativa del Decret 05/18, de data de 25 de maig de 2018, sobre la retribució econòmica dels preveres i seminaristes en etapa pastoral. Fetes les consultes corresponents al Consell Episcopal i a l'Ecònom,

Pel present decret disposem, amb efecte des de l'1 de gener de 2020, actualitzar la darrera Normativa del Decret 05/18, de data de 25 de maig de 2018, sobre la retribució econòmica dels preveres i seminaristes en etapa pastoral, així com les ajudes complementaries a la retribució.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Per manament del Sr. Bisbe,

Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

Retribució econòmica dels preveres i seminaristes en etapa pastoral

Aquesta normativa afecta i defineix la retribució econòmica de la dedicació ministerial, encomanada amb nomenament episcopal, dels preveres diocesans i extradiocesans, religiosos i membres d'instituts seculars. Així com afecta i defineix també la retribució dels preveres jubilats civilment i/o canònica i a la dels diaques i seminaristes en etapa pastoral.

Normativa per quantificar la retribució econòmica

La retribució econòmica de la dedicació ministerial dels preveres es comptabilitzarà per punts.

El valor del preu del punt d'aquesta retribució econòmica es definirà i acordarà pels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

La dedicació a un ministeri i la corresponent retribució econòmica serà de vint-i-quatre punts, com a dedicació plena, i de dotze punts, com a dedicació parcial.

S'estableix com a criteri fonamental que aquesta retribució ha de ser proporcionada a la dedicació, a les despeses que comporta el ministeri encomanat i a les necessitats personals dels preveres.

Els preveres que estiguin a plena dedicació al ministeri, sigui en un sol ministeri o en distints ministeris, poden ocupar un màxim de deu hores setmanals en una altra activitat, fins i tot retribuïdes independentment d'aquesta normativa. En passar d'aquestes deu hores, la dedicació es considerarà parcial.

S'estableixen ajudes complementàries a la retribució dels preveres per responsabilitats, atenció a més d'un lloc de culte,

familiars, desplaçaments i jubilació civil (document adjunt).

Els diaques en etapa pastoral, percebran vint punts.

Els seminaristes en etapa pastoral, percebran divuit punts.

Tenen dret al complement de desplaçaments els preveres que tinguin encomanades comunitats geogràficament distants o aïllades del lloc on resideixen o podrien residir per raó del ministeri.

Es tindrà present la normativa civil adaptada a la diocesana, així com les circumstàncies personals de cada prevere.

Pels ministeris no parroquials, que exigeixen desplaçament, es farà el càlcul de quilometratge corresponent.

El preveres jubilats civilment i/o canònica, a efectes de retribució, seran considerats com de dedicació plena, a menys que exerceixin algun ministeri que els sigui directament retribuït i els ocupi més de deu hores setmanals o que percebin pensió de jubilació per altres títols diferents dels ministerials segons aquesta normativa.

Com a norma general, en quant a l'import del complement de jubilació, el prevere jubilat civilment i/o canònica, rebrà la seva dotació de dos pagadors: pensió mínima actualitzada anualment per l'INSS i el complement que afageix la Diòcesi. La retribució econòmica de la suma dels dos imports serà igual a la que rep un prevere amb dedicació plena.

Excepcionalment, es podrà valorar la situació particular econòmica de cada prevere jubilat civilment i/o canònicament, referent als complements a mínims de l'INSS, així com el percentatge de retenció d'IRPF i els diferents ingressos declarats en la RENDA, de manera que el prevere jubilat civilment, continuarà rebent la ma-

teixa assignació anterior a la jubilació, si continua exercint les mateixes funcions.

Disposicions finals

El seguiment de cada retribució la farà el vicari general i l'ecònom, que estudiaran cada cas dintre de la normativa establerta.

Les reclamacions contra la quantificació establerta en la retribució s'adreçaran per escrit a la Secretaria General i seran ateses pel Consell Episcopal.

Aquesta normativa serà revisada periòdicament.

Valor dels punts per a les retribucions econòmiques de preveres i seminaristes en etapa pastoral

A partir de l'1 de gener de 2020

Decret 01/2020, Sant Feliu de Llobregat, 9 de gener de 2020

(valor del punt 41,67 euros¹/ brut per 14 pagues)

- Dedicació plena	24 punts.
- Dedicació parcial	12 punts.
- Vicari general/Secretaria general/ Secretaria particular	7 punts.
- Vicaris Episcopals i Judicial/ Jutges del Tribunal eclesial	6 punts.
- Arxiprestos i Delegats	4 punts.
- Consiliaris	3 punts.
- Atenció a més d'un lloc de culte (no acumulable)	2 punts.
- Ajudes familiars ² (1 familiar)	7 punts
(2 familiars)	11 punts
- Diaca en etapa pastoral	20 punts.
- Seminarista en etapa pastoral	20 punts.
- Quilometratge	0,15 €
- Complement a la jubilació civil	24 punts - pensió INSS

Notes:

1. Valor del punt acordat pels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona per a l'any 2018 i comunicat per l'ecònom amb data de 23 de febrer de 2018 (núm. de Registre de Secretaria General 011015).

2. Per raó de convivència amb persones de la pròpia família, inscrites com a dependents del prevere en la Seguretat Social.

Decret 03/20. Erecció de la Fundació “Bon Salvador”

Sant Feliu de Llobregat, 10-2-2020

Havent estat presentada per Sor Carmen Gonzales Trampal, superiora de la Comunitat Hermanas Misioneras del Evangelio, la sol·licitud de constituir, a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, la Fundació canònica privada denominada Fundació canònica BON SALVADOR i com a decisió presa en el Consell general de la Congregació, amb data de 5 d'octubre de 2018;

Acceptats i examinats els estatuts d'aquesta fundació pels quals s'haurà de regir, on se'n determina l'objectiu social i la resta de continguts preceptuats pel Codi de Dret Canònic;

Atès que aquesta fundació compleix els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església per a ser erigida com a Fundació canònica privada;

Pel present decret, a tenor dels canons 299 i 322 del Codi de Dret Canònic, aprovem la composició del primer patronat i els estatuts de la Fundació canònica BON SALVADOR a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, la qual hi resta constituïda en fundació canònica privada i li concedim la personalitat jurídica corresponent.

Ho decreta i signa l' Excm. i Rvdm. Sr.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Per manament del Sr. Bisbe,

Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

NOMENAMENTS

COMISSIÓ LLEI DE TRANSPARÈNCIA

Nomenaments

Amb data 9 de gener de 2020 el bisbe Agustí ha nomenat:

- El Rev. Sr. Alberto Alcides Hernández Zepeda per al càrrec d'Adscrit a la Parròquia de Sant Pere de Gavà, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu.

Amb data 28 de febrer de 2020 el bisbe Agustí ha nomenat:

- El Sr. Miquel Gasol Bach com a membre del Consell pastoral diocesà en representació del Consell pastoral de la salut fins al novembre del 2021 esperant que exercitarà aquesta tasca com a eficaç servei a l'Església.

- El Sr. Jordi López Bosch com a membre del Consell pastoral diocesà en representació de l'Arxiprestat de Montserrat fins al novembre del 2021 esperant que exercitarà aquesta tasca com a eficaç servei a l'Església.

Actuacions de la Comissió Llei de transparència

Formen part d'aquest organisme: Mn. Joan Pere Pulido, Secretari General, Sra. Amparo Gómez, Delegada de Mitjans de Comunicació, Sra. Dolors Torrijos, Departament d'Administració i Mn. Genís Sans, Director del Secretariat diocesà d'Associacions i Fundacions.

Reunió del 16 de gener de 2020 - Resum de l'acta

En començar la reunió es van recordar els acords de la darrera reunió del dia 10 de setembre de 2019:

L'edició de la Memòria d'activitats de la diòcesi que s'editarà cada cinc anys i publicació anual "Nostra Església", en el context de la Campanya de germanor, es considerarà una memòria reduïda de la diòcesi: caldrà informar d'aquest acord i fer arribar aquesta publicació a tots els àmbits diocesans, ajuntaments, associacions i fundacions. I es suggereix adjuntar el material editat de la Conferència Episcopal Espanyola sobre la fiscalitat de l'Església.

En referència a les Campanyes de germanor i de la Declaració de la renda (XTantos), la Comissió de la Llei de transparèn-

cia donarà suggeriments per a una millor comunicació i es suggereix una trobada, a més de la que ja es fa amb els Consells d'economia parroquials al voltant de la campanya de Germanor, per a aprofundir l'objectiu de l'autofinançament de l'Església.

Els assumptes tractats a la reunió han estat: la pestanya de Llei de transparència al web amb l'objectiu d'actualitzar els convenis del bisbat i el llistat de les associacions i fundacions; informació sobre la reunió de responsables d'economia a Madrid i informació sobre el seguiment de l'aplicació de la Llei de transparència, del passat dia 18 de febrer de 2020.

ALTRES INFORMACIONS

Carta del secretari general al secretari general del Bisbat de Tortosa sobre la defunció del Rev. Sr. Vicenç Royo Milán

Sant Feliu de Llobregat, 17-2-2020

M.I. Sr. Francisco García i Monforte
Canceller-Secretari
Bisbat de Tortosa
Carrer Cruera, 5
43500 Tortosa

Benvolgut mossèn,
Mitjançant la present lamento comunicar-te que el Rev. Sr. Vicenç Royo Milán, ordenat de prevere en la teva diòcesi de Tortosa de mans de Mons. Manuel Moll i Salord, bisbe de Tortosa, el 28 de juny de 1964, ha mort el dia 16 de febrer de 2020, a l'edat de 79 anys, confortat amb els sacraments de l'Església.

La missa exequial, presidida per l'Excm. i Rvdm. Mons. Agustí Cortés Soriano, bisbe d'aquesta diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, tindrà lloc demà dimarts, dia 18 de febrer, a les 11 h. a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

Ha estat al servei d'aquesta diòcesi de forma activa com a capellà de la Residència del Carme de les germanes Carmelites de

Sant Josep, col·laborant a la Catedral–Parròquia de Sant Llorenç, especialment en la Pastoral de la salut i altres àmbits pastorals com en grups de formació bíblica, adoració nocturna i dedicació al ministeri de la confessió i direcció espiritual, com també col·laborant amb altres parròquies de l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

Aprofito l'ocasió per saludar-te fraternalment en Crist.

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i Cancellier*

Vida Diocesana

PLA PASTORAL

Trobada de formació per al clergat

Diaques i preveres es reuneixen un cop al mes, seguint un programa de formació relacionat amb l'objectiu diocesà. La sessió d'aquest mes de gener va tenir lloc dimarts dia 14, a la Casa de l'Església, amb la presència del P. Màxim Muñoz, CMF, que va desenvolupar una xerrada amb el títol "Església. Poble messiànic". Per a la seva dissertació, va prendre com a referència un text del dominic Y. Congar, sobre l'Església com a sacrament de salvació, que li va permetre aprofundir les característiques del messianisme de Jesús, que no és revolucionari, ni de tipus sociològic-polític; ni apocalíptic-minimalista, sinó escatològic-profètic. És a dir, que pren com a horitzó l'anunci del profeta del Regne de Déu, i assumeix les seves conseqüències portant a terme la denúncia profètica. El de Jesús, i per extensió el de l'Església, és alhora un messianisme crucificat i esperançat: l'Església és un poble messiànic que viu l'esperança que predica.

En el diàleg posterior es van poder intercanviar reflexions, comentaris i preguntes, relacionats també amb les implicacions pastorals a la tasca més quotidiana dels preveres i diaques.

La matinal va acabar amb una sèrie d'informacions diverses, entre les quals, una fitxa de treball sobre el paper del laicat, en sintonia amb l'accent propi de l'Objectiu diocesà d'enguany, i la referència a la participació en el congrés de laics "Pueblo de Dios en salida", que tindrà lloc a Madrid del 14 al 16 de febrer, amb la representació de dos preveres i deu laics de la nostra diòcesi, relacionats amb l'equip de la Delegació d'evangelització i apostolat seclar, el Consell pastoral diocesà i altres àmbits de compromís cristià.

Jornades de formació per al clergat en clau d'acompanyament

Pràcticament des dels inicis de la diòcesi, s'han posat en marxa aquestes Jornades a Montserrat, on es combinen els elements de formació, convivència i vida litúrgica amb la comunitat benedictina. En aquesta 16a edició, del 17 al 19 de febrer, hi han participat 48 capellans, plenament o a temps parcial, i s'ha volgut aprofundir l'acompanyament dels laics en l'espiritualitat i missió dels ministres ordenats. Aquesta reflexió va ser conduïda per Ángel Moreno Sancho, prevere de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, que desenvolupa el seu ministeri pastoral com a capellà del monestir cistercenc de Buenafuente del Sistol, i com a vicari episcopal per als instituts de vida consagrada. El P. Moreno posava l'accent en la conveniència de l'acompanyament com un camí molt valuós per assolir el creixement cristià. Alhora, s'anava posant de manifest la seva complexitat, (la mateixa que la pròpia de cada persona) i també les seves possibilitats, en ordre a l'evangelització, perquè es poden trobar en Crist les respostes a les preguntes profundes del cor de la persona.

A més de les ponències sobre aquesta temàtica, es va realitzar una taula rodona amb dos laics, Maria José Rodríguez i Pere Joan Giralt, en la qual es va dialogar sobre què és el que demana i el que més valora una persona acompanyada del procés d'acompanyament.

L'últim matí es va conèixer més a fons la figura del sant John Henry Newman, de la mà del P. Antoni Serramona. Van completar les jornades dos moments de diàleg amb el pare Abat de Montserrat i amb el bisbe Agustí, per conversar sobre diversos aspectes de la vida del santuari i de la diòcesi, respectivament.

CRÒNICA DIOCESANA

GENER

6 de gener. Diada d'Àfrica i dels catequistes a les missions. Trobada de missioners i famílies de la Província eclesiàstica de Barcelona.

7 de gener. El vicari general, en nom del bisbe Agustí, presideix l'Eucaristia a la basílica de Santa Maria de Vilafranca, en el 100 aniversari de la constitució com a basílica menor. Alhora es celebra la festa de sant Raimon de Penyafort.

8-9 de gener. Trobada de formació de catequistes de l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

10 de gener. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la festa del beat Pierre-François Jamet, fundador de la Congregació de les Filles del Bon Salvador, a la capella del col·legi del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat i amb l'assistència de les religioses i un grup significat d'alumnes i professors. Un altre grup d'alumnes d'ESO i llurs professors participen en l'Eucaristia de la festa, presidida pel vicari general i encarregat de la Catedral Mn. Josep Maria Domingo i el delegat d'Ensenyament, Mn. Manuel Duaso.

Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

11 de gener. El bisbe Agustí presideix l'assemblea anual de Mans Unides, a la Casa de l'Església.

12 de gener. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere d'Hostalets de Pierola on administra el sagrament de la Confirmació.

14 de gener. Trobada de formació de preveres i diaques de les dues Vicaries a càrrec del P. Màxim Muñoz OFM. sobre "L'ecclesiològia del Poble de Déu", a la Casa de l'Església.

Reunió d'animadors del moviment Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

16 de gener. Reunió de la Comissió de transparència, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'Equip de pastoral obrera, a la Casa de l'Església.

18-25 de gener. Setmana de pregària per la unitat dels cristians amb el lema: Ens tractarem amb una humanitat poc corrent (Ac 28,2).

18 de gener. Reunió de l'equip de la Delegació diocesana per a l'Apostolat seglar, a la Casa de l'Església.

20 de gener. Reunió de l'equip de la Delegació diocesana per a la salut, a la Casa de l'Església.

21 de gener. Festa de sant Fructuós, bisbe i sants Auguri i Eulogi, diaques, patrons

dels diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona, celebrada a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

Reunió de delegats diocesans per a la pastoral vocacional de la Conferència Episcopal Tarraconense, al Seminari Conciliar de Barcelona.

22 de gener. Reunió de coordinadors del Moviment Vida Creixent de Catalunya i les Illes, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí saluda i dona la benvinguda als assistents a la reunió.

23 de gener. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a Sant Vicenç dels Horts.

24 de gener. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí es troba amb els representats de les diferents confessions que assisteixen a la pregària en l'Octavari per a la unitat dels cristians, a la Catedral de Sant Llorenç i amb la presència del delegat diocesà d'Ecumenisme i relacions interreligioses, Mn. Xavier Artigas. Tot seguit el bisbe Agustí presideix la pregària amb els representants de diferents confessions cristianes: el Pastor Miquel García de l'església evangèlica de Sant Feliu, el Sr. Joel Cortés, predicador laic i expresident de la Comissió permanent de l'Església Evangèlica Espanyola IEE, el Sr. Lluís Brull, teòleg evangèlic, expastor de l'església evangèlica de Les Corts i coordinador del grup bíblic ecumènic de la parròquia de Sant Pere de Gavà, el P. José Santos, prevere de l'Església Ortodoxa – Patriarcat de Sèrbia, el Sr. Marian Gabriel Gadea, representant de l'Església Ortodoxa – Patriarcat de Romania, Mn. Joan

Pere Pulido, Secretari General i Canceller i Mn. Josep Maria Gómez, Secretari de la Delegació del diaconat permanent, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. Assisteix a la pregària la coral “La coraleta” amb membres de les parròquies de Piera i Masquefa.

25 de gener. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la solemnitat de la conversió de sant Pau a la parròquia de Sant Martí de Torrelles de Llobregat on beneeix la restauració i inauguració d'alguns dels vitralls del temple.

26 de gener. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en el diumenge de la Paraula a la Catedral de Sant Llorenç amb l'assistència de la directora del Secretariat de pastoral bíblica, la Sra. Pilar Lozano que a l'inici de la celebració fa una monició amb la referència del lema de la jornada: Els va obrir l'enteniment per a comprendre les Escriptures (*Lc 24, 45*).

29 de gener. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Sitges.

30 de gener. Pregària vocacional, a la capella de la Casa de l'Església, organitzat per la Delegació diocesana de pastoral vocacional.

31 de gener. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església. Sessió d'autoformació del grup estable de professors organitzada per la Delegació diocesana d'ensenyament, a la Casa de l'Església.

FEBRER

1 de febrer. Reunió dels participants al Congrés de laics “Pueblo de Dios en salida”, a Madrid, el dies 14, 15 i 16 de febrer. El bisbe Agustí presideix la trobada amb la presència del vicari general i el delegat d'Apostolat seglar que també assistiran al Congrés. La trobada es fa a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la catedral de Sant Llorenç amb la presència de representants de diversos grups del Moviment de Vida Creixent i de comunitats religioses presents a la diòcesi, en l'Eucaristia vespertina de la Solemnitat de la Presentació del Senyor al temple i Jornada mundial de la vida consagrada.

2 al 8 de febrer. Exercicis espirituals dels seminaristes de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, a la Casa d'Espiritualitat del Miracle (Solsona).

2 de febrer. Jornada de la Vida consagrada amb el lema: La vida consagrada amb Maria, esperança d'un món sofrent.

4 de febrer. Reunió de l'Equip de pastoral sacramental i litúrgia, a la Casa de l'Església.

6 i 7 de febrer. Reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa d'Espiritualitat Claret, a Vic.

8 de febrer. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia d'ordenació de Mn. Javier González Álvarez, al Centre Mariàpolis Luminosa de Las Matas, a Madrid.

11 de febrer. Jornada mundial del malalt amb el lema: Acompanyar en la soledat,

“Veni a mi tots els que esteu cansats i afeixugats i jo us alleujaré” (*Mt 11, 28*).

11-14 de febrer. Curs de formació per auxiliars de la llar, organitzat per Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

13 de febrer. Reunió de l'Equip de la pastoral penitenciarà, a la Casa de l'Església.

14 a 16 de febrer. Congrés de laics “Pueblo de Dios en salida” a Madrid.

15 de febrer. Funeral de la Sra. Dolors Roqué Carreras, membre del Consell pastoral diocesà i de la Delegació diocesana de pastoral de la salut, al tanatori de Vilafranca del Penedès. Al final de la celebració, entre altres paraules, el secretari general llegeix un escrit del bisbe Agustí que entrega a la família.

15 de febrer. Trobada de representants arxiprestals de la Delegació diocesana de família i vida, a la Casa de l'Església.

17-19 de febrer. XVI Jornades de formació i espiritualitat a Montserrat a càrrec de D. Ángel Moreno i entorn de la figura de sant John Henry Newman.

19 de febrer. Reunió del Consell episcopal, a Montserrat.

20 de febrer. Ministeri del lectoral a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. Entre els seminaristes que reben el lectorat n'hi ha un de Sant Feliu de Llobregat, Alejandro Alan Lertora González.

22 de febrer. El bisbe Agustí presideix la reunió de delegats diocesans de Família de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua a Sant Vicenç dels Horts on confereix el sagrament de la Confirmació.

23 de febrer. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Gavà i a continuació beneeix, a l'escola Immaculada Concepció de les Germanes agustines missioneres, el jardí en memòria de les beates màrtirs.

Trobada amb les famílies de seminaristes, al Seminari Conciliar de Barcelona.

25-28 de febrer. Curs de formació per auxiliars de la llar, organitzat per Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

26 de febrer. El bisbe Agustí presideix la celebració eucarística de Dimecres de Cendra i inici de la Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç.

27 de febrer. El bisbe Agustí presideix la reunió del Consell del presbiteri, a la Casa de l'Església.

Pregària vocacional a la capella de la casa de l'Església, organitzat per la Delegació diocesana de pastoral vocacional.

28 de febrer. Reunió del Consell episcopal a la Casa de l'Església.

Sessió d'autoformació del grup estable de mestres i professors organitzada per la Delegació diocesana d'ensenyament, a la Casa de l'Església.

29 de febrer. I Aplec diocesà de docents cristians amb la participació de prop d'un centenar de professionals de l'ensenyament. Ponència a càrrec de la psicòloga i especialista en *coaching* Mercedes Godínez. Després del dinar de germanor, Mn. Jordi Tres ha animat la sobretaula amb cançons de sempre, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'Equip i coordinadors arxiprestals de la Delegació diocesana de catequesi, a la Casa de l'Església.

NECROLÒGIQUES

Mn. Vicenç Royo Milán

Mn. Vicenç Royo Milán va néixer a Benicarló (Castelló de la Plana), Bisbat de Tortosa, el dia 13 de juliol de 1940. Fill de Bernabé i Manuela. Va realitzar els estudis eclesiàstics entre els anys 1952 i 1964, al Seminari de Tortosa on va ser ordenat de diaca, el 28 d'octubre de 1963, i de prevere, el 28 de juny de 1964, de mans de Mons. Manuel Moll i Salord, bisbe de Tortosa.

Al bisbat de Tortosa va ser nomenat vicari de la Parròquia de Santa Bàrbara, de Santa Bàrbara (Tarragona), el 28 de juny de 1964; rector de la Parròquia de Sant Bartomeu del Prat de Comte (Tarragona), l'1 d'agost de 1966 i rector de la Parròquia de la Transfiguració de Godall (Tarragona), l'1 d'octubre de 1972 fins l'any 1978 quan, per motius de salut, es va traslladar a Sant Feliu de Llobregat, residint a la Residència del Carme on ha viscut fins la seva mort amb la cura i companyia de les germanes Carmelites de Sant Josep.

Al bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha exercit com a capellà de la Residència del Carme de les germanes carmelites de Sant Josep, col·laborant a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, especialment en la pastoral de la salut i altres àmbits pastorals com en grups de formació bíblica, adora-

ció nocturna i dedicació al ministeri de la confessió i direcció espiritual, com també col·laborant amb altres parròquies de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

Organismes Diocesans

VICARIA DEL PENEDÈS-ANOIA- GARRAF

Centenari de la concessió del títol de Basílica menor a l'Església parroquial de Santa Maria de Vilafranca del Penedès

Moltes persones van omplir el temple de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, el passat dimarts dia 7 de gener, per celebrar el centenari de la concessió del títol de Basílica menor, per part del papa Benet XV, el mateix dia de l'any 1920. Finalment, va ser el vicari general del bisbat de Sant Feliu, Mn. Josep Maria Domingo, qui va presidir la celebració, en absència del bisbe Agustí per una indisposició d'última hora. La missa solemne que coincidia, a més a més, amb la festa de Sant Raimon de Penyafort, copatró de la vila, va ser concelebrada per un bon nombre de preveres, amb l'assistència també del diaca i de diversos acòlits. La presència institucional estava encapçalada per l'alcalde de Vilafranca, Sr. Pere Regull, acompanyat de diversos regidors de l'Ajuntament, el síndic de Greuges, el president del Consell comarcal, a més d'altres representants de la societat civil vilafranquina, del bisbat i la Comissió parroquial Santa Maria 2020. La celebració del centenari, a més de ser un motiu d'impuls per a la vida cristiana de la comunitat que s'hi aplega per celebrar la fe, és també un estímul per a tota la vila

i comarca, ja que la basílica és un edifici emblemàtic que està precisament en ple procés de rehabilitació, i calen ajuts des dels diferents àmbits per poder col·laborar en la necessària preservació del temple. La celebració va comptar amb la participació de l'Schola Gregoriana de Vilafranca, i després de la missa hi va haver una aportació musical a càrrec del cor Ave Verum, acompanyat de l'orquestra de cambra Art&So i l'organista Berenguer Montserrat, sota la direcció de Miquel Benito; el moment culminant del breu concert va ser la interpretació de l'Ave Verum de Mozart. Amb motiu del centenari s'ha dissenyat un nou escut per a la basílica parroquial, alhora que s'han recuperat els dos símbols basilicals, el conopeu i el tintinacle (els originals del 1920 s'havien perdut amb la crema de l'església l'any 1934), que van ser col·locats al presbiteri durant tota la missa i, al final, van ser beneïts i traslladats al lloc on seran exposats permanentment, en un indret proper a l'entrada de la basílica.

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió del 27-2-2020

El passat 27 de febrer de 2020 vam celebrar el darrer Consell del presbiteri. Després del res de la pregària, el bisbe Agustí va iniciar la reunió amb una salutació a tots els membres del Consell, i informant de l'estat d'algunes qüestions parlades en anteriors consells. També vam tenir un record pels preveres difunts.

La qüestió que el bisbe Agustí ha volgut plantejar i escoltar el parer del Consell és si cal potenciar un instrument concret d'acompanyament, formació i compromís dels laics de la nostra diòcesi. Ens ha ajudat a compartir com s'avançava a cada arxiprestat amb l'Objectiu diocesà "Créixer", i el "Congreso" de laics.

Delegacions Diocesanes

PASTORAL VOCACIONAL

Exercicis espirituals dels seminaristes

Del 2 al 8 de febrer, els seminaristes de l'arquebisbat de Barcelona i del bisbat de Sant Feliu de Llobregat van ser acollits per la comunitat benedictina del Santuari del Miracle (Solsonès) per fer la setmana d'exercicis espirituals, enguany predicats pel bisbe Sergi Gordo, auxiliar de Barcelona. Tenint per base els exercicis ignasians, prenen consciència sobre la importància de viure l'èxode del propi ego per tal de posar Crist al centre de les pròpies vides i futur ministeri; això, recordant quin era el principi i el fonament de la nostra vida i de la vocació rebuda per Déu, reconeixent les pròpies mancances, passant per la creu i vivint la joia de la resurrecció.

Al final de la setmana van contemplar el fragment dels deixebles d'Emmaús, un veritable resum de la setmana: des de la frustració de les pròpies expectatives a situar Crist en el centre i rellegir la pròpia història per tal de descobrir-hi l'acció de Crist; l'Eucaristia, font i cim de la vida cristiana, per reconèixer, acollir i estimar les comunitats; enviats a la missió, imatge d'una Església que fa camí.

Després de l'experiència viscuda en aquests exercicis, els seminaristes encaren la pròpia realitat personal i pastoral amb una actitud que es pot expressar

amb aquesta pregària: “Senyor, soc aquí, descansant en tu, deixant-me ajudar, ben confiat, pel que vulguis, quan vulguis, com vulguis, pels altres.

Ordenació presbiteral de F. Javier González Álvarez

“Jesús compleix les seves promeses”

Dissabte 8 de febrer va tenir lloc l'ordenació presbiteral de Javier González, per la pregària i la imposició de mans del bisbe Agustí Cortés. Si l'ordenació diaconal es va realitzar a la Catedral de Sant Llorenç el 16 de novembre passat, aquesta celebració va tenir lloc al Centre Mariàpolis Luminosa, casa per a recessos i trobades del Moviment dels Focolars a Las Matas (Madrid) i va reunir unes tres-centes persones, entre familiars del Javier vinguts de Galícia, membres dels Focolars de tota la geografia espanyola, amics, amigues i companys de feina del Javier a l'institut de Fuenlabrada, on treballa actualment com a professor de religió. Anteriorment, Javier González va treballar a la nostra cúria diocesana, concretament, a l'administració econòmica, durant 5 anys dels 10 que va viure al focolar que hi ha a Barcelona (actualment resideix al que hi ha a Coslada - Madrid).

Per a l'ordenació sacerdotal, al presbiteri, a més del bisbe Agustí, hi havia Mn. Joan Pere Pulido, secretari general, i el diacon Manel Duaso, delegat d'ensenyament, i també 16 preveres i religiosos, de diversos indrets, entre els quals el copresident del Moviment dels Focolars, Jesús Morán.

Joia i emoció es respirava a l'ambient durant l'Eucaristia per aquest do del Senyor que rep l'Església universal i la comu-

nitat dels Focolars, que ha vist créixer al seu si la donació a Déu del Javier.

El bisbe Agustí va teixir la seva homília entorn del paradigma de l'amor de Déu, que en el Fill deixa la seva glòria, per encarnar-se i compartir la "no glòria" de la humanitat, per portar-nos novament a la glòria divina, el nostre horitzó segur. Aquesta és la referència també per a l'exercici sacerdotal del Javier, de qui deia el bisbe Agustí "treballarà perquè la comunitat recuperi constantment la unitat, sempre dinàmica, treballada des del veritable amor, que travessa el diàleg, l'intercanvi, els gestos, els silencis, les accions i els serveis, recordant a la comunitat que tots hem de reproduir els mateixos sentiments de Crist".

Les paraules finals del Javier van expressar un triple agraïment: a cadascun dels presents; al bisbe Agustí, pel seu acompanyament catequètic vers el presbiterat; i a Déu, perquè "compleix la seva Paraula", referint-se al cent per u que Jesús promet a l'Evangelí a qui ho deixa tot per seguir-lo.

Carta del Seminari de Barcelona a les comunitats religioses convocant el dia del seminari

Barcelona, 24-2-2020

Benvolguda comunitat,

El lema del dia del Seminari d'enguany és "Pastors missioners" i vol subratllar la importància del Seminari en la preparació per la missió de proclamar l'Evangelí.

En aquesta tramesa us enviem el material per a la celebració del Dia del Seminari, que s'escaurà el cap de setmana del 21 i 22 de març just després de la festa de Sant Josep, patró del seminari.

Cartells i estampes del dia del seminari en català i castellà.

Sobres per a la col·lecta del dia del seminari.

Cartell de la vetlla de pregària per les vocacions que se celebrarà al Seminari el dia 21 a les 19:30 h, en la qual hi haurà exposició del Santíssim.

Atentament

*Joan Pere Pulido,
delegat dels seminaristes de Sant Feliu
Felip-Juli Rodríguez Piñel,
rector del Seminari Conciliar de Barcelona.*

Properes activitats:

Trobada d'escolans: el dissabte, 25 d'abril, de les 10:30 a les 16:00 h, al mateix seminari.

Convivències d'escolans: del 13 al 17 de juliol, al seminari de Tortosa.

Carta del Seminari de Barcelona als pares i familiars dels seminaristes convocant el dia del seminari

Barcelona, 24-2-2020

Benvolguts pares i familiars deis seminaristes.

El lema del dia del Seminari d'enguany és "Pastors missioners" i vol subratllar la importància del seminari en la preparació per la missió de proclamar l'evangelí.

El dia del seminari se celebrarà el diumenge 22 de març just després de la festa de sant Josep, el seu patró.

Amb aquesta finalitat, hem convocat una vetlla de pregària a la capella del seminari el dissabte 21 de març a les 19:30 h, organitzada pel Secretariat diocesà de pastoral vocacional de l'arquebisbat de Barcelona. Hi haurà exposició del Santíssim.

Atentament

*Joan Pere Pulido,
delegat dels seminaristes de Sant Feliu
Felip-Juli Rodríguez Piñel,
rector del Seminari Conciliar de Barcelona.*

Carta als rectors de parròquies convocant al dia del seminari

Benvolgut Sr. Rector,
El lema del dia del seminari d'enguany és "Pastors missioners" i vol subratllar la importància del seminari en la preparació per la missió de proclamar l'Evangelí.

En aquesta tramesa us enviem el material per a la celebració del dia de seminari, que s'escaurà el cap de setmana del 21 i 22 de març, just després de la festa de sant Josep, patró del seminari.

Cartells i estampes del dia del seminari en català i castellà.

Sobres per a la col·lecta del dia del seminari.

Cartell de la vetlla de pregària per les vocacions que se celebrarà al seminari el dia 21 a les 19:30 h, en la qual hi haurà exposició del Santíssim.

Atentament

*Joan Pere Pulido,
delegat dels seminaristes de Sant Feliu
Felip-Juli Rodríguez Piñel,
rector del Seminari Conciliar de Barcelona.*

Properes activitats:

Trobada d'escolans: el dissabte, 25 d'abril, de les 10:30 a les 16:00 h, al mateix seminari.

Convivències d'escolans: del 13 al 17 de juliol, al seminari de Tortosa.

**ECUMENISME I
RELACIONS
INTERRELIGIOSES**

Carta del delegat convocant a la Setmana de pregària per la unitat dels cristians

Sant Feliu de Llobregat, 2-1-2020

Setmana de pregària per la unitat dels cristians. 18-25 de gener de 2020

Benvolguts,
Entrem molt aviat en aquesta Setmana de pregària per la unitat dels cristians i voldria ser breu. En la valisa de la propera setmana trobareu els materials que us ajudaran a viure aquests dies.

Aquest any el lema que han escollit les esglésies cristianes de Malta i Gozo ha estat "Ens tractaren amb una humanitat poc corrent" (Ac 28,2), que està amb relació amb el text bíblic (Ac 27, 18- 28, 10). El text ens parla de tots els entrebancs del viatge de Pau a Roma. Malgrat el naufragi que pateix junt amb les persones que van a bord de la nau, l'apòstol se sent en mans de la providència de Déu i és un factor determinant perquè tots plegats recuperin els ànims i puguin arribar en vida en una illa. Gent diversa que conviu en la nau i pateixen junts, tant el naufragi com l'hospitalitat "poc corrent" del poble d'aquest indret, els fa sentir-se molt a prop els uns dels altres. La providència divina i l'hospitalitat són dos elements fonamentals

que ens fan pensar a compartir junts, en aquesta setmana, la pregària amb les confessions cristianes (ortodoxos, evangèlics i catòlics). Us recomano que llegiu la introducció que trobareu en el llibret per viure-ho amb més intensitat.

L'equip de la Delegació, Daniel Sancho, Mª Pilar Lozano i jo mateix, us animem que trobeu possibilitats creatives, perquè en les vostres parròquies i comunitats religioses, hi hagi trobades ecumèniques i es fomenti aquesta activitat durant la resta de l'any. Donem gràcies a Déu, perquè hi hagi una setmana a l'any, però no es tracta de cobrir l'expedient. Hem de descobrir l'ecumenisme, com un compromís ineludible en la nostra vida cristiana .

Us demanem, sisplau, que en aquells llocs que es facin trobades en aquests dies, ens informeu, si us sembla bé i si és possible, envieu fotografies per penjar al web de la Delegació: ecumenisme@bisbatsantfeliu.cat.

En darrer terme, l'equip de la Delegació, us convida a la trobada ecumènica a la Catedral de Sant Feliu, el divendres 24 de gener a les 19 h, que presidirà el Sr. Bisbe Agustí Cortés. Serà un moment de pregària i de joia, conjuntament amb les altres confessions cristianes, que ens agradaria compartir amb tots vosaltres.

Rebeu una cordial i afectuosa salutació.

*Xavier Artigas Manetas, diaca.
Delegat d'ecumenisme*

CATEQUESI

Jornades de formació de catequistes de l'arxiprestat de Sant Feliu

Els dies 8 i 9 de gener van tenir lloc a la Casa de l'Església aquestes jornades que convoca cada any l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat, durant la setmana posterior a les festes de Nadal. És una aposta formativa per posar-se al dia, enriquir la pròpia fe i generar un espai de trobada i compartició de l'experiència de cada catequista, a més d'agraïment per aquesta vocació. El ponent d'enguany va ser Mn. Alberto Para, delegat de Catequesi de l'arquebisbat de Barcelona i membre del Secretariat interdiocesà de catequesi, que va enfocar les seves xerrades a establir una bona connexió entre la fe viscuda pels infants i les seves famílies i les celebracions litúrgiques. La seva exposició va resultar molt interessant, enriquida pel seu bagatge com a catequista i per la seva experiència de pregària amb les famílies a les parròquies on ha treballat i a la Parròquia de sant Joan Maria Vianney on exerceix actualment de vicari. Aquesta formació va permetre de constatar als catequistes participants com el Senyor actua en les persones pels camins més insospitats i com tothom té una vida interior i una espiritualitat que cal conrear.

Carta als preveres i diaques per a la trobada del SIC del 13 de març al Seminari de Barcelona

Barcelona, a 19-2-2020

Benvolgut germà prevere o diaca:

El motiu d'aquesta carta és convidar-te des del SIC, Secretariat interdiocesà de catequesi, a trobar-nos el proper 13 de març al Seminari de Barcelona.

Ens agradaria trobar-nos perquè voldríem presentar-te un nova proposta d'iniciació cristiana per a les famílies, que estem treballant amb tots els delegats diocesans de catequesi que formen part del SIC.

Potser no és del tot correcte parlar de "nova proposta", perquè en pastoral no descobrim mai la pólvora; ho saps molt bé. Es tracta d'una proposta que intenta integrar aspectes pastorals i catequètics que estan donant bon resultat a diferents indrets de Catalunya, de Balears i de fora. Amb els delegats volem acabar de donar-hi forma i concretar-ho en un nou material.

A principi d'octubre ho vam presentar als bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, i recentment ho hem tornat a parlar a principi de febrer; a les darreres jornades de formació de catequistes, que celebrarem a la diòcesi de Vic, el passat mes de novembre vam presentar-ho als catequistes, i també als mossens que hi van participar. Ara també volem convidar-te a tu, perquè ens agradaria molt poder compartir-ho, i establir així un fecund diàleg entre tots sobre com potenciar la iniciació cristiana.

La trobada serà el proper 13 de març, a les 12:00 al Seminari de Barcelona, a la Sala sant Jordi, amb la possibilitat de quedar-se a dinar a les 14:30.

Et fem arribar aquesta carta a través del teu delegat de catequesi, necessitem que ens confirmis si vindràs. Pots fer-ho omplint la fitxa d'inscripció que t'adjuntem i enviant-la al SIC:secretaria@sicb.e.telefonica.net

Esperant veure't aviat...

Rep una forta abraçada i l'agraïment més sincer per tot el que vius i fas per a l'evangelització.

*Mons. Antoni Vadell, bisbe i president del SIC
Mn. Joan Àguila, director del SIC
Isabel Capmany, delegada de catequesi*

MISSIONS

Carta de la delegació de missions per a la convocatòria de la Jornada de la infància missionera

Sant Feliu de Llobregat, 10-1-2020

Jornada de la infància missionera
«Amb Jesús a Egipte. En marxa!»
Diumenge, 26 de gener de 2020

Molt estimats en Jesús,

Fa pocs dies celebràvem en família el seu naixement. Aprendre des de la infantesa a parlar amb Jesús com parlem amb un amic, començar a confiar en Déu amb naturalitat, amb llibertat, amb amistat, és el que vam rebre a casa. Avui és el nostre repte com a adults, saber transmetre aquests sentiments.

Infància missionera és una obra meravellosa de l'Església, la seva missió és justament aquesta: anunciar als infants del món que Jesús ha vingut a estar amb ells.

“Jesús va cridar un infant, el posà enmig d’ells” (Mt 18, 2)

Què volia dir Jesús quan posa un nen al centre del grup dels deixebles? Aquest passatge de sant Mateu ens ajuda a entendre que els deixebles, nosaltres, hauríem de ser simples, humils i sincers, nets com els infants. Entendre que cadascú té un lloc en la vida de Jesús, una missió, o

millor encara, cada un és una missió amb Jesús.

Si Jesús es converteix en un company de viatge i ocupa un lloc privilegiat al cor dels nens i nenes, llavors sentiran la necessitat de compartir, de ser membres actius en l'Església i en la societat, de col·laborar a la construcció d'una nova humanitat.

Tots podem contribuir a la missió universal de l'Església amb el nostre compromís cristià, solidari i amb el testimoni de vida.

Iniciem la campanya amb Jesús, aquesta és la gran notícia missionera!

Delegació de missions i OMP

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

Carta convocatòria per a la trobada – recés de grups de laics de la diòcesi

Sant Feliu de Llobregat, 28-2-2020

Benvolguts,

Com a concreció del treball en l'objectiu diocesà d'aquest curs "Créixer fins a la talla de la plenitud del Crist", la Delegació diocesana d'evangelització i apostolat seglar ha volgut programar alguna activitat, que complementant i respectant la dinàmica pròpia de cada grup i de cada parròquia, ajudi en aquest creixement en identitat cristiana i missionera dels batejats.

És per això que a través de la prope-
ra valisa i també adjunt a aquest correu us fem arribar la convocatòria d'un recés ofert a tots els grups d'adults de la diòcesi.

Preguem junts, creixem junts. Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat dissabte 21 de març de les 10.00 h a les 13.30 h.

Aquest matí, després d'una breu ben-
vinguda, hi haurà els testimonis de la Joana Campoy, laica, professora a Capel-
lades i de l'Albert Manich, diaca a Sant Boi de Llobregat. Després el bisbe Agustí ens proposarà una meditació a l'entorn de l'espiritualitat del laic, hi haurà un temps de pregària i reflexió personal i al final del matí unes informacions d'interès i la pregària conclusiva. Volem acabar puntu-

alment per a poder tornar a casa a dinar sense presses.

Aniria bé saber els grups (i el nombre de persones) que hi participareu. Ho podeu dir a la secretaria general (secretaria@bisbatsantfeliu.cat) per a poder fer previsions tant d'espais com d'altre tipus.

De cara al final de curs, hem previst una segona trobada de caràcter més festiu i de convivència per al dissabte 6 de juny, del qual rebreu informació més endavant. De moment, però, anoteu-ho a l'agenda per reservar la data.

Aquesta convocatòria la rebeu els mos-
sens, les parròquies i alguns grups dels que ja tenim dades de contacte, però no hi són tots. Si us plau, feu-la arribar als grups d'adults de les vostres parròquies.

*Josep Torrente Bruna,
Delegat d'evangelització i apostolat seglar*

VIDA CONSAGRADA

Carta del delegat de vida consagrada a les parròquies convocant a la Jornada mundial de vida consagrada

Sant Feliu de Llobregat, 13-1-2020

Benvolguts preveres i diaques,
En primer lloc desitjo expressar-vos la més entranyable felicitació pel nou any, en nom de l'equip de la Delegació per a la vida consagrada i en el meu propi, amb el desig que totes les parròquies i comunitats rebin nombroses benediccions de Déu.

El dia 2 de febrer és litúrgicament la festa de la Presentació del Senyor. Celebrarem aquesta Jornada, unida a la Jornada mundial de la vida consagrada, amb una Eucaristia, el dissabte dia 1 de febrer, a les 19.00 h, que presidirà el bisbe Agustí Cortés, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

En aquesta diada els consagrats i consagrades volem renovar l'ofrena de nosaltres mateixos a Déu per a la salvació del món. Les comunitats de vida consagrada ens obrim a l'acolliment i a l'anunci humil i decidit de la pròpia vocació i consagració. El testimoni de la llibertat davant els béns de la terra, de la radicalitat del nostre amor a Crist i de la joia de cercar i de fer sempre la voluntat del Senyor són el

millor camí per a fer conèixer i estimar la vida consagrada en l'Església i entre els homes.

El lema d'enguany es "La vida consagrada amb Maria, esperança d'un món sofrent". Maria i els consagrats anunciem que el mal no té l'última paraula, perquè Déu és més fort; que en el regne dels cels "ja no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment" (Ap 21,4); i que hem d'anticipar aquest regne ja en aquest món, mitjançant les nostres bones obres, i la nostra caritat, fe i esperança.

Us fem arribar el cartell de la Jornada perquè el pengeu en un lloc visible de la vostra parròquia.

Atentament us saluda,

*P. Josep M. Henríquez-Farreras, OSB.
Delegat per a la vida consagrada*

Carta del delegat de vida consagrada a les comunitats religioses convocant a la festa de la presentació del Senyor

Sant Feliu de Llobregat, 13-1-2020

Benvolguts germans i germanes,
En primer lloc desitjo expressar-vos la més entranyable felicitació pel nou any, en nom de l'equip de la Delegació per a la vida consagrada i en el meu propi, amb el desig que totes les nostres comunitats rebin nombroses benediccions de Déu.

El dia 2 de febrer és litúrgicament la festa de la Presentació del Senyor. Celebrarem aquesta Jornada, unida a la Jornada mundial de la vida consagrada, amb una Eucaristia, el dissabte dia 1 de febrer, a les 19.00 h, que presidirà el bisbe Agustí Cortés, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

En aquesta diada l'Església fa memòria del dia que Jesús, per mitjà de Maria i de Josep, presentat al temple de Jerusalem, va sotmetre la seva vida al Pare. De la mateixa manera en aquest dia els consagrats i consagrades volem renovar l'ofrena de nosaltres mateixos a Déu per a la salvació del món. Les comunitats de vida consagrada ens obrim a l'acolliment i a l'anunci humil i decidit de la pròpia vocació i consagració. El testimoni de la llibertat davant els béns de la terra, de la radicalitat del nostre amor a Crist i de la joia de cercar i de fer sempre la voluntat del Senyor són el millor camí per a fer conèixer i estimar la vida consagrada en l'Església i entre els homes.

El lema d'enguany es "La vida consagrada amb Maria, esperança d'un món sofrent". Maria i els consagrats anunciem que el mal no té l'última paraula, perquè Déu és més fort; que en el regne dels cels "ja no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment" (*Ap 21,4*); i que hem d'anticipar aquest regne ja en aquest món, mitjançant les nostres bones obres, i la nostra caritat, fe i esperança.

Que la nostra vida consagrada, com Maria i Josep, desvetlli en nosaltres una actitud de joia perquè ens sentim estimats pel Pare.

Afectuosament, en Crist,

*Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la vida consagrada*

Celebració de la Jornada mundial de la vida consagrada i dels patrons de Vida Creixent a la Catedral de Sant Llorenç

El dia de la Presentació del Senyor, la popular «Candelera» del dia 2 de febrer,

se celebra la Jornada mundial de la vida consagrada i també els patrons del moviment cristià de gent gran Vida Creixent. A la nostra diòcesi, enguany, es va celebrar conjuntament amb l'Eucaristia del dia de vigília, dissabte 1 de febrer, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç. Aquesta celebració ens dona l'oportunitat de recordar alguns missatges del papa Francesc per aquesta festivitat, i també amb motiu del primer Congrés internacional de pastoral d'ancians, que va tenir lloc a Roma del 29 al 31 de gener. «Acollir el do del Senyor amb els braços oberts, com va fer Simeó. Això és el que veuen els ulls dels consagrats: la gràcia de Déu que es vessa a les mans. El consagrat és aquell que cada dia es mira i diu: "Tot és do, tot és gràcia"». «Aquest és el secret: no apartar-se del Senyor, font de l'esperança. Si no mirem cada dia el Senyor, si no l'adorem, esdevenim cecs». «La vida és un regal, i quan és llarga és un privilegi, per a un mateix i per als altres. Sempre, sempre és així». «Avui voldria dir-vos que també la gent gran són el present i el demà de l'Església. Sí, són també el futur d'una Església que, al costat dels joves, profetitza i somia! Per això és tan important que la gent gran i els joves parlin entre ells, és molt important».

Carta del delegat de vida consagrada convocant a la trobada-recés de Quaresma

Sant Feliu de Llobregat, 14-2-2020

Benvolguts germans i germanes,
Us convido a la trobada-recés de Quaresma que tindrà lloc dissabte, dia 7 de març de 2020, a la Casa de l'Església, amb el següent

Ordre del dia:

- 09.45 h Acolliment.
- 10.00 h Pregària.
- 10.15 h Informacions sobre la vida diocesana i altres informacions.
- 10.30 h A l'auditori, recés quaresmal pel G. Gabriel Soler i Villegas, monjo de Montserrat.
- 11.30 h Piscolabis.
- 11.45 h Espai de reflexió i silenci.
- 13.00 h Eucaristia.
- 13.45 h Dinar.

Com vam fer a la trobada-recés d'Advent, el dinar serà a peu dret. Acabat el dinar tindrem una estona agradable per compartir realitats de la nostra vida de consagrats, de les nostres comunitats, vivències....

Us animo a participar a la trobada-recés.

Us desitjo un bon temps de Quaresma.

Amb el meu afecte de sempre i agraïment,

*P. Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la Vida Consagrada*

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Celebració d'exèquies dirigides per laics

El sentit i la pràctica de les exèquies

La celebració litúrgica de les exèquies té per a l'Església una gran importància. És una celebració que s'ha d'entendre dins del que podem anomenar "acció pastoral entorn de la mort". Recordem que el sentit de tot aquest tractament pastoral de la mort no té altre sentit que ajudar a una participació conscient i eclesial en el Misteri pasqual del Senyor, raó i fonament de la nostra esperança. En efecte, la celebració de les exèquies cristianes pertany a allò més nuclear de la nostra fe: és, expressió celebrativa i litúrgica de l'esperança en la resurrecció. Per això, inclogui o no en el mateix acte la celebració eucarística, que és la participació sacramental en el misteri Pasqual, sempre farà relació a ella com a font de la nostra vida aquí a la terra.

Oportunitat pastoral

Per altra banda, la celebració de les exèquies constitueix un moment privilegiat des del punt de vista pastoral. Viscut al si de la família o de les relacions comunitàries o d'amistat, sempre adquireix un marc d'experiència on, generalment, es plantegen grans interrogants sobre la vida, la revisió del passat i la perspectiva de futur, el sentit del dolor i de les relacions personals, la

vàlua real de les coses, etc. Preguntes que normalment resten amagades i que només en situacions límit venen a la consciència. És aleshores quan la Paraula de Déu i la Revelació cristiana en general esdevé més significativa. Raó per la qual hem de ser molt curosos de les nostres paraules i de totes les nostres celebracions exequials.

Les circumstàncies concretes que avui presenten les nostres celebracions exequials demanen una atenció particular als qui hi participen. Molt sovint les persones que demanen les exèquies o simplement hi assisteixen manifesten una fe molt elemental o simplement no creuen o no practiquen. Però l'experiència ens diu, que hem d'estar atents a la seva situació anímica. Poden venir amb actituds superficials, però el més freqüent és que presentin un tarannà d'elevada sensibilitat, causada lògicament per l'experiència viscuda. La qual cosa ens diu que hem de ser molt respectuosos i practicar una correcta acollida, amb comprensió, amabilitat i afecte cristià. L'objectiu ha de ser assolir una mínima empatia, que afavoreixi el fruit de la celebració. Ens convindrà per això tenir informació mínima sobre la vida i l'entorn social del difunt, de manera que, en la mesura del possible, no se sentin estranys. No practicarem un formalisme interessat, sinó que tota la nostra presència ha de estar fonamentada en les nostres conviccions de fe, ha de ser signe de la nostra fe en el Déu de la vida, que ha fet triomfar la humanitat en Jesucrist, alliberant-la del pecat i de la mort.

A la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

A la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, com a tota l'Església, hem anat practicant la celebració de les exèquies d'acord amb la normativa establerta al

Codi de Dret Canònic i al el Ritual vigent (1971; ed. Catalana 1999; darrera ed. castellana 2007). Per tal d'aplicar pràcticament aquella normativa, a la nostra diòcesi es va implantar, pel Decret del 17 de gener del 2011, un petit Directori. Aquest document, que establia una sèrie de normes concretes, segueix vigent i aquí es donen per suposades.¹

Darrerament s'ha constatat en tanatoris de ciutat o zones més poblades un fet que ens preocupa i demana una resposta pastoral adient. De tant en tant es dona el cas d'haver d'atendre una petició d'enterrament en un moment en què resulta impossible disposar d'un ministre ordenat, ni es pot acordar amb la funerària i la família un altre moment. En aquesta circumstància hi ha el perill de buscar solucions ambigües o perilloses, com ara, que el propi tanatori ofereixi autònomament a la família realitzar una pregària feta per una persona contractada per l'empresa amb textos i formes de creació pròpia.

Davant aquesta situació s'ha vist convenient donar la possibilitat de demanar a laics preparats i degudament autoritzats que puguin dirigir la pregària exequial, de manera semblant a com en el seu moment es va fer per a les Celebracions dominicals en absència de prevere. En efecte, tot el que aleshores restava establert per regular aquelles celebracions dirigides per laics, en referència a la base legal, la funció dels laics i el seu sentit – Decret del 16 de juny de 2006² – s'ha d'aplicar aquí, tret d'allò que és específic d'una i altra celebració.

A més, aquesta decisió de posar excepcionalment en mans de laics una celebració exequial troba un fonament normatiu en el fet que tal recurs està previst en el

núm. 19 dels *Praenotanda* del mateix Ritual d'exèquies. En efecte, en aquest número s'afirma que, amb les degudes autoritzacions, si ho exigeix la necessitat pastoral, un laic pot dirigir la celebració exequial.

Decret i normativa

Havent discernit el que convé decidir pastoralment davant la situació descrita d'algunes celebracions exequials, un cop escoltats els Consells episcopal i presbiteral, i havent rebut el parer dels arxiprestos, determinem per la present autoritzar la direcció de celebracions exequials a laics degudament preparats i autoritzats, en determinades circumstàncies i segons condicions que aquí s'assenyalen.

En conseqüència, establim la següent normativa.

La circumstància fonamental que aconselli l'encàrrec a un laic de dirigir una pregària exequial és la impossibilitat de poder disposar en un moment donat d'un ministre ordenat. Per tant, aquesta decisió no tindrà un caràcter habitual, sinó que serà sempre ocasional o conjuntural.

Tot i que el laic que dirigeix una pregària exequial ho fa per autorització i encàrrec de l'Església, no es pot dir que "substitueix" el ministre ordenat. Ho fa com a laic capacitat per a un servei especial i ocasional.

El discerniment sobre les persones que poden fer aquest servei i sobre la conveniència i oportunitat de realitzar-lo pertoca a qui té jurisdicció en aquest camp, és a dir, el bisbe, el Vicari general, el Vicari episcopal. Aquests podran confiar a cada rector la responsabilitat d'oferir una celebració dirigida per un laic en cada cas concret; aleshores el rector discernirà i decidirà, tenint present els criteris pràctics que l'equip arxiprestal hagi assumit per prendre una tal decisió.

Aquestes celebracions només es podran encarregar a laics (batejats, religiosos o religioses) que hagin rebut la deguda preparació i estiguin en possessió de l'autorització corresponent. Aquesta preparació haurà d'incloure tres classes de continguts fonamentals: continguts teològics, litúrgics i pastorals.

Els laics que ocasionalment puguin rebre l'encàrrec de dirigir celebracions exequials disposaran d'una carta – certificat, signada pel bisbe, que els acreditarà com persones preparades i autoritzades per aquesta funció.

Els textos oracionals i de la Sagrada Escripura, l'al·locució, el ritus i altres elements de la celebració, seran els que estiguin establerts pel Ritual aplicat al cas.

El responsable immediat d'una celebració exequial dirigida per un laic seguirà sent el rector de la parròquia, que hagi rebut la petició d'exèquies catòliques. Si és possible, el mateix rector informará a la família o comunitat del difunt que la celebració serà dirigida per un laic degudament autoritzat, explicant els motius que la justifiquen.

El servei que se li demana a un laic que dirigeixi la pregària d'exèquies es gratuït: no podrà rebre cap compensació econòmica per aquest concepte. Resta, però, al criteri del rector de la parròquia passar-li un ajut econòmic en raó de despeses derivades del compliment de l'encàrrec rebut.

1 Sobretot pel que fa a la relació amb les funeràries i els tanatoris: *Directori sobre l'atenció pastoral en les exèquies*. Sant Feliu de Llobregat 17 de gener de 2011.

2. Celebració dominical en absència de prevere, Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Delegació diocesana de pastoral sacramental i litúrgia, 2006.

PASTORAL DE LA SALUT

Carta del delegat sobre la Jornada mundial del malalt

Sant Feliu de Llobregat, 28-1-2020

Benvolguts/des,

Us enviem els documents de què disposem a la Delegació per preparar el Dia del malalt d'enguany, el proper dimarts dia 11 de febrer, festa de la Mare de Déu de Lourdes.

També ens serviran per celebrar els dies 16 i 17 de maig, la Pasqua del malalt. Us invitarem que en aquestes jornades proposeu l'administració de la Unció dels malalts durant la celebració de la Missa dominical, a alguns fidels malalts o ancians de la comunitat.

La campanya d'aquest any es centra en l'acompanyament en la soledat. El text bíblic triat per treballar el tema és "Veniu a mi tots els que esteu cansats i afeixugats, i Jo us alleujaré" (Mt 11,28).

Us enviem per valisa el cartell i l'oració, en català i castellà, que també us adjuntem a aquest correu juntament amb el missatge del Sant Pare, també en català i en castellà.

A la pàgina web del bisbat podreu trobar: Orientacions i subsidi litúrgic del 11 de febrer i del 17 de maig de 2020, en castellà. I si necessiteu més informació la

podeu sol·licitar a la Delegació de pastoral de la salut.

També us oferim la possibilitat de demanar una xerrada a la Delegació de pastoral de la salut sobre els següents temes:

Claus per la comunicació amb el malalt.
Sr. Miquel Gasol.

Què és i que no és eutanàsia? Mn. Xavier Sobrevia.

Com portar la comunió als malalts? Mn. Xavier Sobrevia.

Com parlar de la Unció dels malalts? Mn. Josep Maria Fons.

Característiques del voluntari de la Pastoral de la salut (empatia, escolta activa, discreció, confidencialitat, acompanyament, constància, compromís, pregària i vida sacramental, compassió, consol...). P. Dionisio Manso i Sra. Dolors Roqué.

Acollir, protegir i acompanyar l'etapa final de la vida. Mn. Xavier Sobrevia.

Esperem que aquests materials i aquestes propostes us serveixin per acompanyar millor els malalts i els seus familiars des de la comunitat cristiana.

Molt cordialment,

L'Equip de pastoral de la salut

Pastoral Social

MANS UNIDES

Assemblea de Mans Unides

Dissabte 11 de gener va tenir lloc aquesta reunió amb participació nombrosa de les diverses seccions comarcals a la nostra diòcesi d'aquesta ONG. La presència del bisbe Agustí va ser molt apreciada pel profund significat que donava a l'acció i la presència de Mans Unides, així com la del consiliari, Mn. Jaume Grané, per la pregària inicial que va conduir. A l'assemblea es van valorar totes les activitats realitzades a cada lloc, i també les iniciatives relacionades amb el 60è aniversari de Mans Unides, com ara la trobada a Montserrat de les delegacions de tot Catalunya. Com a novetat es va presentar una activitat que es farà properament, a manera de cloenda de l'aniversari, que serà una visita i un concert a la Sagrada Família, el proper dia 27 de març. També es va treballar en el calendari de sopars solidaris que es realitzaran a moltes localitats durant la Campanya de la Fam que inicia al mes de febrer, per mirar de coordinar la presència de l'equip diocesà de Mans Unides en els diversos actes.

Documents

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Festa patronal dels diaques

El 21 de gener són recordats litúrgicament el bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi, que van morir màrtirs a Tarragona aquell mateix dia de l'any 259. Aquesta festivitat uneix els diaques dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu, que cada any organitzen, de manera rotativa, la seva festa patronal. Enguany es va celebrar amb una Eucaristia i posterior sopar a la cripta de la Sagrada Família de Barcelona. La missa va ser presidida pel cardenal Joan Josep Omella i també hi van assistir els dos bisbes auxiliars de Barcelona, Sergi Gordo i Antoni Vadell, i durant la celebració els diaques van renovar el compromís fet en la seva ordenació. En l'homília, el cardenal Omella va remarcar el paper dels diaques, fent èmfasi en la importància de la seva tasca com a evangelitzadors caritatius i en la seva funció, que es complementa amb la dels altres ministeris. Va valorar també notablement el paper de les esposes, de fort recolzament, posant de relleu la vocació compartida del ministeri diaconal. A la celebració van participar una trentena de diaques, cinc dels quals de Sant Feliu, i una gran quantitat d'aspirants al diaconat, amb molts familiars.

Diumenge de la Paraula de Déu i IV Setmana de la Bíblia a totes les diòcesis amb seu a Catalunya

Diumenge 26 de gener (III de durant l'Any) és el Diumenge de la Paraula de Déu, segons voluntat del papa Francesc (Carta Apostòlica *Aperuit illis*). La setmana posterior, del 26 de gener a 1 de febrer se celebrarà la IV Setmana de la Bíblia. Durant aquesta setmana s'organitzen activitats a les parròquies i comunitats per enfortir la presència del text bíblic, refermar l'adhesió cordial a la Paraula i mostrar els tresors continguts en el text revelat. Als bisbats hi haurà un acte central presidit pel pastor diocesà. A Barcelona, l'acte central, presidit per Mons. Joan Josep Omella, serà dimarts dia 28 de gener a la basílica de la Sagrada Família: una meditació a càrrec del Dr. Armand Puig sobre "La basílica de la Sagrada Família, la nova Jerusalem". Serà a les 8 del vespre, amb entrada lliure, fins a completar l'aforament. Les parròquies i comunitats poden informar de les seves activitats durant la IV Setmana de la Bíblia a setmanadelabiblia@gmail.com i es publicaran a www.setmanadelabibliaa.cat

Comunicat de la reunió núm. 233

Vic, 7 de febrer de 2020

Els dies 6 i 7 de febrer de 2020 ha tingut lloc la reunió n. 233 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la casa d'espiritualitat Claret de la ciutat de Vic. La reunió ha estat presidida per Mons. Joan Planellas i Barnosell, arquebisbe de Tarragona.

1. Els bisbes han tractat la preparació de la commemoració del vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995. La CET ha publicat una nova edició de les resolucions conciliars amb el títol Concili Provincial Tarraconense - 1995. Documents i resolucions. Edició comentada dels 25 anys - 2020 (Barcelona: Editorial Claret). També s'ha publicat als fulls diocesans de les deu diòcesis un especial commemoratiu el diumenge 19 de gener preparat pel Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS).

Per al proper 18 de març, de les 9.15 h a les 13.15 h hi ha programada una sessió acadèmica commemorativa a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, la preparació de la qual s'ha encarregat a l'Ateneu Sant Pacià.

El dissabte 30 de maig, vigília de la solemnitat de Pentecosta, a la Catedral Metropolitana i Primada de Tarragona se celebrarà l'Eucaristia que clourà la commemoració del vint-i-cinquè aniversari amb un missatge dels bisbes de Catalunya al poble de Déu.

2. S'ha presentat als bisbes el Balanç econòmic de l'any 2019 i el Pressupost de l'any 2020 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

3. Mons. Francesc Pardo ha informat de la reunió de la Comissió de Coordinació Generalitat - Església a Catalunya per al Patrimoni Cultural, que ha estudiat diversos programes de restauració.

4. S'han revisat també diverses qüestions relatives a la difusió de la Sagrada Escripura, la catequesi i la formació permanent dels diaques.

5. El divendres al matí s'ha portat a terme una trobada conjunta amb alguns professors de l'Ateneu Sant Pacià per tal de reflexionar sobre la qüestió de l'acompanyament i la protecció als malalts al final de la vida. Per part de l'Ateneu han intervingut el Dr. Ignasi Fuster, que ha fet una aproximació als aspectes filosòfics i antropològics, el Dr. Joan Torra, des de la teologia i la Dra. Margarida Bofarull, que ha presentat les qüestions més punyents sobre l'eliminació de la vida del malalt, l'eutanàsia i el suïcidi assistit, així com la resposta de l'Església que, a través de les cures pal·liatives, proposa una cultura de la vida i la compassió veritable.

6. Els bisbes han celebrat l'Eucaristia a la cripta del sepulcre de Sant Antoni M. Claret que han concelebrat amb el consell provincial dels claretians en l'escaiença dels 150 anys de la mort de Sant Antoni M. Claret.

Jornada interdiocesana de formació de les Delegacions de joventut i vocacions

Sota el lema «Cridats a buscar-se la vida» les delegacions diocesanes de pastoral de joventut i vocacions dels bisbats amb seu a Catalunya van organitzar aquest dissabte passat, dia 8 de febrer, una jornada d'animadors al Centre internacional d'espiritualitat de Manresa. El treball d'aques-

ta jornada es va fonamentar en la recent exhortació del papa Francesc *Christus vivit* adreçada als joves i a tot el poble de Déu.

La formació es va iniciar amb la benvinguda per part del director del Secretariat interdiocesà de joventut de Catalunya, Mn. Josep Mateu, i una xerrada–marc sobre el baptisme, la vocació i la missió a càrrec de Mn. Joan Soler, delegat de vocacions del bisbat de Girona. Mn. Soler va expressar que la pastoral juvenil ha de propiciar en el jove una trobada personal amb Crist que transformi radicalment la seva vida i ha d'ajudar a cada jove a descobrir la seva pròpia vocació concreta. Per arribar a aquest punt és important, va remarcar Mn. Joan Soler, que l'acompanyant també es plantegi si ha descobert la seva missió. «Si no som testimonis no podrem acompanyar», va dir.

Seguidament hi va haver una taula rodona, conduïda pel delegat diocesà de pastoral juvenil del bisbat de Tortosa, Mn. Ivan Cid, amb diversos testimonis vocacionals: Mn. Lluís Simon, prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona, el qual va explicar com l'acompanyament en el sofriment ha estat font d'aliment en la seva vocació; l'Isaac Almirall i la Míriam Travé, un matrimoni jove del bisbat de Sant Feliu de Llobregat; i la Gna. Maria Rallo, carmelita missionera, que ha estat missionera a Kenya i Malawi. Aquest marc va servir com a punt de partida de l'estona de treball i pregària personal.

Finalment, Mn. Carles Muñiz, delegat diocesà de pastoral de joventut del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, va facilitar algunes eines i recursos que poden ajudar els animadors perquè la pastoral juvenil i vocacional sigui realment missionera. La trobada es va cloure amb el res de l'Hora

menor a la Cova de sant Ignasi, pregària que va presidir Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona i encarregat de la pastoral de joventut a la CET; el dinar i la projecció d'un audiovisual sobre sant Ignasi de Loiola i el seu vincle amb Manresa.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de prensa final de la Comisión Permanente

La Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española (CEE) se ha reunido en Madrid los días 28 y 29 de enero. Con este encuentro se cierra el trienio 2017-2020. En la próxima Asamblea Plenaria, que tendrá lugar del 2 al 6 de marzo de 2020, se renovarán todos los cargos de la CEE, excepto el de secretario general. La renovación se hará conforme a los nuevos estatutos de la Conferencia Episcopal, que ya han recibido la *Recognitio* de la Santa Sede. Por ello, se ha estudiado en la Permanente el nuevo organigrama aprobado en la Plenaria de noviembre de 2019, sobre el que se realizarán las próximas elecciones.

El secretario general de la CEE, Mons. Luis Argüello, informa el miércoles 29 de enero en rueda de prensa sobre los trabajos realizados.

Columbarios en las Iglesias

Los obispos miembros de la Comisión Permanente han estudiado los Informes de la Junta Episcopal de Asuntos Jurídicos y del Servicio Jurídico Civil de la CEE sobre las condiciones que se requieren para construir columbarios en las Iglesias. Se ha acordado elaborar una Instrucción so-

bre la pastoral del acompañamiento de la muerte y la fe en la resurrección.

Congreso de Laicos 2020

También ha recibido información sobre los últimos preparativos del Congreso de Laicos “Pueblo de Dios en salida” que se celebrará del 14 al 16 de febrero de 2020. Este Congreso está planteado para 2.000 personas en las que estarán representadas las diócesis, movimientos y asociaciones laicales. Han trabajado previamente sobre el *Instrumentum Laboris* (IL) que recoge las aportaciones de 2.485 grupos, integrados por más de 37.000 personas de toda la geografía española. Los grupos han reflexionado conjuntamente y han podido compartir ideas y propuestas en torno a la vocación y misión de los fieles laicos en el contexto de nuestra sociedad y nuestra Iglesia.

Otros temas del orden del día

Los obispos de la Comisión Permanente también han dialogado sobre la programación de la visita de una delegación de la Conferencia Episcopal Española a la sede de la COMECE en Bruselas. La Comisión Permanente ha decidido ofrecer esta posibilidad al ejecutivo resultante de las próximas elecciones.

Se completa el orden del día con la aprobación del temario de la próxima Asamblea Plenaria. Los obispos han recibido información sobre diversos asuntos de seguimiento, temas económicos y las actividades de las Comisiones Episcopales. Además del habitual capítulo de nombramientos.

Nombramiento de consultores de la Biblioteca de Autores Cristianos.

La Comisión Permanente ha nombrado al nuevo Consejo editorial de la Biblioteca de Autores Cristianos (BAC). Los nombres han sido propuestos por el director de la editorial, Jesús Pulido.

El Consejo ha quedado constituido con los siguientes miembros, por un periodo de cuatro años:

- D. Martín Gelabert Ballester, sacerdote de la Orden de Predicadores. Catedrático de la Facultad de Teología de Valencia.

- D. Armand Puig i Tàrrach, sacerdote de la archidiócesis de Tarragona. Catedrático de la Facultad de Teología de Barcelona.

- D. Gonzalo Tejerina Arias, sacerdote de la Orden de San Agustín. Catedrático de Teología Fundamental de la Universidad Pontificia de Salamanca.

- D. Gabino Uríbarri Bilbao, sacerdote de la Compañía de Jesús. Catedrático de la Facultad de Teología de la Universidad Pontificia de Comillas.

- D. Enrique Bonete Perales, laico de diócesis de Salamanca. Catedrático de Filosofía Moral en la Universidad de Salamanca.

También se han aprobado los siguientes nombramientos:

- Da. Esther Barba Parreño, laica de la archidiócesis de Sevilla, como presidenta general del Movimiento de Acción Católica “Juventud Obrera Cristiana” (JOC).

- D. Antonio Escolano Hernández, laico de la diócesis de Cádiz y Ceuta, como presidente de la “Federación de Scouts Católicos de Andalucía”.

- D. David Baldoví Sánchez, laico de la archidiócesis de Valencia, como presidente de la “Federación d’Escoltisme Valencià”.

- D. Pablo Garamendi Lecanda, laico de la diócesis de Bilbao, como presidente de la Federación Española de Hospitalidades de Nuestra Señora de Lourdes.

Ponencia final del Congreso de Laicos “Pueblo de Dios en salida”

Un Pentecostés renovado

Premisa

En la dinámica de nuestro Congreso, la Ponencia final tiene un doble objetivo: de un lado, presentar las aportaciones que, en un ejercicio de discernimiento, los Grupos de Reflexión han formulado tras el recorrido de los cuatro itinerarios que constituyen el eje central de nuestro encuentro; de otro, ofrecer un escenario de futuro inmediato que nos permita profundizar en las prioridades que, en un ejercicio de sinodalidad, hemos podido identificar durante este proceso.

1. El pueblo de Dios en salida

El libro de los Hechos de los Apóstoles presenta el testimonio de los primeros cristianos y cuenta cómo se extendió el Evangelio por el mundo entonces conocido. En los Hechos de los Apóstoles vemos con claridad que en Pentecostés **el Espíritu Santo abrió el tiempo de la Iglesia y de la misión**. “En Pentecostés, el Espíritu hace salir de sí mismos a los Apóstoles y los transforma en anunciadores de las grandezas de Dios, que cada uno comienza a entender en su propia lengua” (EG 259).

- **El pueblo de Dios misionero y santo**
La Iglesia nace del misterio de Dios y camina en la historia como pueblo; para pertenecer a ella se necesita el bautismo

y para mantenerse en ella es fundamental la eucaristía.

La Iglesia es el pueblo de Dios, misionero y santo. Este pueblo estaba formado por hombres y mujeres, cristianos que venían del judaísmo y cristianos que venían del paganismo, apóstoles y maestros, profetas y diáconos, pastores y fieles. Es un pueblo en salida por expreso mandato de Jesús resucitado. La Iglesia es Iglesia en salida y, por eso, en toda época la **misión renueva a la Iglesia**. En esencia la misión consiste en dar vida. “Aquí descubrimos otra ley profunda de la realidad: que la vida se alcanza y madura a medida que se entrega para dar vida a los otros. Eso es en definitiva la misión” (EG 10).

¿Quiénes forman parte de este pueblo misionero y santo? Este pueblo está constituido por hombres y mujeres con **diversidad de vocaciones, carismas y ministerios**. Este pueblo se caracteriza porque sus miembros tienen un mismo bautismo, una misma llamada para ser seguidores a Jesús, un mismo mandato para llevar el Evangelio hasta los confines del mundo, unos rasgos identificadores como son la vida comunitaria, la celebración litúrgica, especialmente la celebración de la eucarística, y el servicio generoso para el bien del mundo. Hay diversidad de ministerios pero una misma misión. Este es el fundamento del apostolado laical y de cualquier apostolado.

Los laicos somos una parte fundamental del pueblo de Dios. También los laicos somos discípulos misioneros de Jesús. No somos una cosa o la otra, sino discípulos misioneros, sin separaciones, sin divisiones, sin compartimentos estancos. **Somos discípulos misioneros:**

- **con la mirada puesta en Jesús.** Somos hombres y mujeres de fe que miramos a Je-

sús y queremos mirar la vida con la mirada de Jesús. “La fe no sólo mira a Jesús, sino que mira desde el punto de vista de Jesús, con sus ojos: es una participación en su modo de ver” (LF 18).

- **conscientes de nuestra propia vocación.** Somos hombres y mujeres agradecidos por el regalo de la vocación que el Señor dibuja en nuestras entrañas. “Porque la vida que Jesús nos regala es una historia de amor, una historia de vida que quiere mezclarse con la nuestra y echar raíces en la tierra de cada uno” (ChV 252). Deseos de vivir en comunión con los cristianos que tienen otras vocaciones dentro del Pueblo santo de Dios.

- **con una vida entregada a los demás.** Nos gustaría sacar fuera lo mejor de nosotros para la gloria de Dios y para el bien del mundo. Decimos “aquí estoy Señor”, porque queremos acoger el don que nos hace el Señor, y colaborar con Él en la misión.

- **En un contexto secular y pluralista**

También nosotros, fieles laicos, **somos una misión**. “La misión en el corazón del Pueblo no es una parte de mi vida, o un adorno que me puedo quitar; no es un apéndice o un momento más de la existencia. Es algo que yo no puedo arrancar de mí ser si no quiero destruirme. *Yo soy una misión en esta tierra*, y para eso estoy en este mundo. Hay que reconocerse a sí mismo como marcado a fuego por esa misión de iluminar, bendecir, vivificar, levantar, sanar, liberar (EG 273). Estas acciones son importantes llamadas del Espíritu.

Junto con las otras vocaciones, los laicos formamos parte del pueblo de Dios en una **sociedad secularizada y plurireligiosa**. El pluralismo se ha extendido en todos los órdenes de la vida. Se deja ver en distintos estilos de vida, modos de

pensamiento, cosmovisiones, sistemas de orientación. Todos vivimos al mismo tiempo mundos muy diferentes en la familia, el trabajo, la esfera pública, la economía, las diversiones, las relaciones. En este sentido, saber situarse en este complejo contexto no es fácil y es para los cristianos un importante reto.

No hay otro lugar para la misión que este mundo con toda su complejidad. Creemos que el icono bíblico de Babilonia puede ser inspirador. En Babilonia el pueblo de Israel se diluye en el contexto, excepto un pequeño resto, una parte pequeña del pueblo que no sucumbe a la propuesta de los ídolos, se mantiene fiel a la Alianza, y continúa esperando en las promesas de Dios. La pregunta es inmediata: ¿Cómo ser un resto significativo en nuestro contexto actual?

• **La propuesta de un Congreso de laicos**

En la base de la experiencia cristiana está la convicción de que **Dios está actuando** en el mundo, en la Iglesia, en nosotros, en todo hombre y en toda mujer. Y porque Dios está actuando podemos buscar los signos y las huellas que Dios deja. Esta convicción ha estado muy presente en la convocatoria de este Congreso. Estamos convencidos que el Espíritu Santo busca la manera de renovar nuestras Iglesias y utiliza acontecimientos como este mismo Congreso. Este es un **Congreso de todo el Pueblo de Dios** que peregrina en nuestras iglesias de España y de manera particular **es un Congreso de laicos**.

Llegamos aquí después de haber recorrido un estimulante camino de preparación. Ponerse en camino ya ha sido causa de alegría y podemos afirmar que estamos viviendo este proceso como un **aconteci-**

miento de gracia. En estos meses de preparación hemos podido ver cómo el Espíritu Santo iba despertando a muchos laicos, generaba ilusión e inquietud en no pocos, curiosidad en otros, ilusión en todos, nos ponía en movimiento, creaba espacios de diálogo y de comunión.

Por eso, podemos afirmar que en estos meses hemos vivido una **experiencia de sinodalidad**. Sinodalidad es caminar juntos. La Iglesia sinodal, gracias al Espíritu Santo, cultiva relaciones, pone en valor la vocación de cada fiel, favorece los carismas y el sentir con la Iglesia, se caracteriza por la comunión. El proceso sinodal que hemos vivido ha estado caracterizado por:

• **la escucha**. Queremos ser una Iglesia que escucha con la misma actitud que Jesús. La escucha tiene un valor teológico y pastoral. “Una Iglesia a la defensiva, que pierde la humildad, que deja de escuchar, que no permite que la cuestionen, pierde la juventud y se convierte en un museo” (ChV 42).

• **el discernimiento**. Queremos ser una Iglesia de discernimiento. “(Este) nos hace falta siempre, para estar dispuestos a reconocer los tiempos de Dios y de su gracia, para no desperdiciar inspiraciones del Señor, para no dejar pasar su invitación a crecer” (GE 169).

• **la corresponsabilidad y la participación**. Queremos ser una Iglesia caracterizada por la corresponsabilidad y la participación de todos los bautizados, cada uno según su edad, su estado de vida y su vocación.

El camino de preparación nos ha traído a laicos de todos los rincones de nuestras Iglesias que peregrinan en España hasta este Congreso; también a obispos, sacerdotes y consagrados. En estos días nos

hemos puesto en las manos del Espíritu; hemos podido compartir reflexiones, talleres y experiencias, charlas de pasillo, oraciones, la celebración de la Eucaristía y momentos de fiesta; hemos disfrutado de la comunión y de la diversidad de vocaciones y carismas. ***Preguntemos al Espíritu: ¿hacia dónde vamos? ¿qué caminos hemos de iniciar?***

2. Sembrar semillas y cosechar espigas de sinodalidad

Nada crece si no se ha sembrado. En este Congreso ***estamos sembrando las semillas necesarias para renovarnos y dinamizar el laicado en España; al mismo tiempo, estamos cosechando ya los primeros frutos de los cuales saldrán nuevas semillas de sinodalidad.*** Si aceptamos el reto de la siembra tenemos la esperanza de que gran parte de la simiente caiga en terreno bueno y fértil. De hecho, somos conscientes de estar ya contemplando brotes de sinodalidad.

• La Iglesia en salida es una Iglesia sinodal

El fundamento de la sinodalidad lo encontramos en la eclesiología del pueblo de Dios que “destaca la común dignidad y misión de todos los bautizados en el ejercicio de la multiforme y ordenada riqueza de sus carismas, de su vocación, de sus ministerios” (La sinodalidad en la vida y en la misión de la Iglesia, 6).

Para hablar de sinodalidad el papa Francisco utiliza varias imágenes. Unas veces habla de una pirámide invertida donde los ministros están al servicio de todos; otras veces de una canoa donde todos reman en una dirección; y en ocasiones prefiere usar la ***imagen del poliedro.*** “El modelo no es la esfera, que no es superior a las partes,

donde cada punto es equidistante del centro y no hay diferencias entre unos y otros. El modelo es el poliedro, que refleja la confluencia de todas las parcialidades que en él conservan su originalidad” (EG 236).

Esta diversidad nos complementa. “En la Iglesia sinodal toda la comunidad, en la libre y rica diversidad de sus miembros, es convocada para orar, escuchar, analizar, dialogar, discernir y aconsejar para que se tomen las decisiones pastorales más conformes con la voluntad de Dios. Para llegar a formular las propias decisiones, los Pastores deben escuchar entonces con atención los deseos de los fieles” (La sinodalidad en la vida y en la misión de la Iglesia, 68). En el ejercicio de la sinodalidad todos nos ponemos a la escucha del Espíritu y hacemos juntos el camino pero ***cada uno desde su propia responsabilidad.***

• La conversión pastoral y misionera

Para recorrer este camino necesitamos estar abiertos a la ***conversión pastoral y misionera, comunitaria y personal.*** En esta ocasión puede servir de inspiración el icono bíblico de la predicación de Jonás en Nínive. Vemos en esta historia la importancia que tiene la conversión. El relato bíblico cuenta que gracias a la predicación de Jonás los ninivitas se convierten. Esta historia tiene otras enseñanzas: los ninivitas se convierten, incluso Dios cambia su decisión, pero curiosamente Jonás se obceca y se cierra a la conversión. El relato muestra a un Dios rebosante de misericordia y a un profeta cargado de amargura. ¡Qué necesaria es la conversión, también la conversión de los profetas! Este relato nos interpela a todos nosotros.

La conversión pastoral y misionera exige la implicación de todos, cada uno desde su propia vocación. “El gran desafío para

la conversión pastoral que hoy se le presenta a la vida de la Iglesia es intensificar la **mutua colaboración** de todos en el testimonio evangelizador a partir de los dones y de los roles de cada uno, sin clericalizar a los laicos y sin secularizar a los clérigos, evitando en todo caso la tentación de un excesivo clericalismo que mantiene a los fieles laicos al margen de las decisiones” (Comisión Teológica, 104).

Finalmente, **la conversión exige humildad**. Solo podemos ser humildes si reconocemos que nunca estamos totalmente convertidos. Siempre podemos volver nuestra mirada a Dios para que Él cambie nuestra mente, purifique nuestro corazón y nos haga recorrer su camino. En este proceso hemos reconocido errores, sombras y carencias. El camino de la humildad es necesario: hace que el perdón y la misericordia de Dios lleguen a nosotros; propone hacer memoria agradecida de la obra que Dios ha hecho con nosotros; invita a dejarnos acompañar por la Iglesia que hoy está proponiendo el camino de la sinodalidad.

- **La importancia de la cultura**

Hace ya cuarenta años el Papa Pablo VI afirmaba que el compromiso evangelizador atiende una doble fidelidad: “Esta fidelidad a un mensaje del que somos servidores, y a las personas a las que hemos de transmitirlo intacto y vivo, es el eje central de la evangelización” (EN 4). Esta fidelidad al Señor y a las personas lleva a **reconocer el valor de la cultura**. “El ser humano está siempre culturalmente situado: naturaleza y cultura se hallan unidas estrechísimamente. La gracia supone la cultura, y el don de Dios se encarna en la cultura de quien lo recibe” (EG 115).

La cultura que vivimos trae nuevas preguntas. El Sínodo sobre los jóvenes habló

sobre algunos **desafíos antropológicos y culturales** a los que estamos llamados a enfrentarnos en nuestro tiempo: el cuerpo, la afectividad y la sexualidad, el papel de la mujer en la Iglesia y en la sociedad; los nuevos paradigmas cognitivos y la búsqueda de la verdad; los efectos antropológicos del mundo digital; la decepción institucional y las nuevas formas de participación; la parálisis en la toma de decisiones por la superabundancia de propuestas; ir más allá de la secularización. Estas son algunas de las preguntas de nuestro tiempo, que se suman a otros retos que llevamos enfrentando años y que nos siguen exigiendo una respuesta. Necesitamos tomar conciencia de estos cambios para poder responder a los nuevos retos del tiempo y de la historia.

Los discípulos de Jesús siempre nos hemos preguntado **cómo ser cristianos en el tiempo**. San Pablo propuso dos criterios: “No os acomodeis a este mundo” (Rom 12,2) y “examinad todo y retened lo bueno” (1Tes 5,21). San Mateo expresó esto mismo de manera distinta: “Vosotros sois la sal de la tierra y la luz del mundo” (Mt 5,5). Según el evangelista, los cristianos están en medio del mundo como sal y, al mismo tiempo, tienen algo que ofrecer como luz que ellos mismos han recibido.

- **La Iglesia sinodal quiere ser sal y luz**

En esta cultura la Iglesia sinodal quiere ser sal y luz. Hace tres años, en las aportaciones de los jóvenes españoles para el Sínodo sobre los jóvenes, éstos soñaban con una Iglesia misericordiosa, acogedora, cercana y abierta al mundo de hoy y, sobre todo una Iglesia fiel a Jesús y su Evangelio. Para ello es importante:

- **Salir hasta las periferias**. Salir hasta las periferias no consiste en esperar a que

vengan quienes están en ellas, sino que lleva ponernos en camino y acudir a su encuentro con actitud humilde para acoger y caminar juntos.

- **Diálogo y encuentro.** El modo a través del cual la Iglesia se asienta en el mundo es por medio del diálogo y el encuentro. “La Iglesia está llamada a asumir un rostro relacional que sitúa la escucha, la acogida, el diálogo y el discernimiento común en el centro de un proceso que transforma la vida de quienes participan en él» (DF 122).

- **Vivir desde la oración y los sacramentos.** Una vida sostenida en la oración y los sacramentos va acompañada del coraje, de la fuerza que dan una y otros. “Invuquémolos hoy, bien apoyados en la oración, sin la cual toda acción corre el riesgo de quedarse vacía y el anuncio finalmente carece de alma. Jesús quiere evangelizadores que anuncien la Buena Noticia no sólo con palabras sino sobre todo con una vida que se ha transfigurado en la presencia de Dios” (EG 259).

- **Apertura a quienes buscan.** Queremos ser una Iglesia de puertas abiertas, atenta a los buscadores. Lo que nosotros podemos ofrecerles es estímulo, luz y aliento. Esta preocupación es urgente, especialmente en aquellos contextos donde las huellas religiosas hayan perdido fuerza y vigor. Saber comunicarse con quienes buscan exige abrir puentes de relación.

- **Cultivar las semillas del Verbo.** En las semillas el Verbo ya está presente, aunque sea de manera incipiente. Por eso vemos muy útil una pedagogía de pequeños pasos. Solo desde lo pequeño podemos llegar a lo grande.

- **Cercanía a los pobres y a quienes sufren.** La Iglesia tiene entre sus pilares fundantes la predilección por los pobres.

“Hoy y siempre, los pobres son los destinatarios privilegiados del Evangelio, y la evangelización dirigida gratuitamente a ellos es signo del Reino que Jesús vino a traer. Hay que decir sin vueltas que existe un vínculo inseparable entre nuestra fe y los pobres. Nunca los dejemos solos” (EG 50).

- **Anunciar el Evangelio.** Vivir la fe exige comunicarla, anunciarla, compartirla. No podemos callar la verdad del Evangelio. “Más allá de cualquier circunstancia, a todos (...) quiero anunciarles ahora lo más importante, lo primero, eso que nunca se debería callar. Es un anuncio que incluye tres grandes verdades que todos necesitamos escuchar siempre, una y otra vez” (ChV 115); estas tres verdades son: Dios te ama, Cristo te salva, El Espíritu da vida y acompaña en la vida.

- **Estar a gusto con el pueblo.** No somos de este mundo, pero vivimos en el mundo. “Para ser evangelizadores de alma también hace falta desarrollar el gusto espiritual de estar cerca de la vida de la gente, hasta el punto de descubrir que eso es fuente de un gozo superior. La misión es una pasión por Jesús pero, al mismo tiempo, una pasión por su pueblo” (EG 268). El Señor nos toma de en medio del pueblo y nos envía al pueblo.

3. El protagonismo del laicado

En *la Iglesia de comunión* sabemos que Dios regala sus dones a todos los fieles cristianos que ellos ponen al servicio de los demás y de la misión. Todos los cristianos estamos invitados a tener un papel activo en la Iglesia y en el mundo, cada uno según su propia vocación.

- **Desplegar la vida desde la vocación**

Estamos llamados a *desplegar la vida*

desde la propia vocación. La vocación es el regalo que Dios nos dona junto a la vida. Tiene mucho sentido vivir desde lo que soy porque eso es lo que ha soñado Dios para mí.

Siguiendo la ruta trazada por el Concilio Vaticano II, el papa Francisco propone situar **todas las vocaciones a la luz del bautismo y dentro del Pueblo de Dios.** Este pueblo ha sido bendecido con distintas vocaciones. “Las vocaciones eclesiales son, en efecto, expresiones múltiples y articuladas a través de las cuales la Iglesia cumple su llamada a ser un verdadero signo del Evangelio recibido en una comunidad fraterna. Las diferentes formas de seguimiento de Cristo expresan, cada una a su manera, la misión de dar testimonio del acontecimiento de Jesús, en el que cada hombre y cada mujer encuentran la salvación” (DF 84). Este criterio nos iguala y, al mismo tiempo, nos diferencia. No podemos dejar de recordar, en este sentido, que la vocación laical es una auténtica vocación: “A los laicos corresponde, por propia vocación, tratar de obtener el reino de Dios gestionando los asuntos temporales y ordenándolos según Dios” (LG 31).

No es extraño entender la **vocación como camino de santidad**, como fruto del Espíritu Santo en nuestras vidas y en nuestras comunidades, porque toda vida es misión. “Tú también necesitas concebir la totalidad de tu vida como una misión. Inténtalo, escuchando a Dios en la oración y reconociendo los signos que él te da. Pregúntale siempre al Espíritu qué espera Jesús de ti en cada momento de tu existencia y en cada opción que debas tomar, para discernir el lugar que eso ocupa en tu propia misión. Y permítele que forje en ti ese misterio personal que refleje a Jesu-

cristo en el mundo de hoy” (GE 23). **Hay una continuidad inseparable entre vocación, misión y santidad.** La llamada a la santidad es una llamada a la entrega, a la donación y a la alegría misionera.

• **Profundizar la misión**

Vocación y misión están inseparablemente unidas, como la cara y la cruz en una moneda. Tenemos que constatar con alegría que en este tiempo crece la conciencia misionera en la Iglesia. No podemos olvidar nunca que la vocación y la misión nacen del Señor, de Él parte la iniciativa. La misión es del Señor, es Él quien llama y envía. No podemos entender la misión como una concesión generosa de nuestra parte.

El Sínodo sobre los jóvenes habló de la **sinodalidad misionera.** Para poder llevar a cabo esta sinodalidad misionera es fundamental el cuidado de las relaciones. Puede afirmarse, por ello, que **la clave está en las relaciones.** “También con vistas a la misión, la Iglesia está llamada a asumir un rostro relacional que ponga en el centro la escucha, la acogida, el diálogo, el discernimiento común, en un camino que transforme la vida de quien forma parte de ella... Así, la Iglesia se presenta como “tienda santa” en la que se conserva el arca de la alianza (cf. Ex 25): una Iglesia dinámica y en movimiento, que acompaña caminando, fortalecida por tantos carismas y ministerios. Así es como Dios se hace presente en este mundo” (DF 122).

Aquí están los fundamentos de la **misión compartida**, tan importante en muchas congregaciones e institutos religiosos. La misión compartida va haciéndose realidad. Es una gran alegría constatar la presencia de tantos laicos comprometidos vocacionalmente en la misión. Nos necesi-

tamos unos y otros, cada uno con su propia vocación, para llevar adelante la misión.

• **Un laicado en acción**

En este sentido, podemos hablar con rigor del **protagonismo del laicado**. Este protagonismo brota del don de la vocación laical y se hace concreto en la responsabilidad que toda vocación conlleva. Cuando posibilitamos y ejercemos este protagonismo, desarrollamos la sinodalidad. Esta se hace efectiva cuando todos los miembros de la Iglesia ejercen su responsabilidad en ella, según la vocación recibida. La responsabilidad de unos está unida a la responsabilidades de otros. Por eso hablamos de **corresponsabilidad**, que es más que de responsabilidad, porque implica una responsabilidad compartida y ejercida complementariamente. En la Iglesia sinodal nos necesitamos todos. No podemos excluir a nadie y nadie puede excluirse.

Nos gustaría ver este mismo **protagonismo laical en los cauces de participación eclesial, siempre en clave de misión y no de poder**. El papa Francisco decía en la exhortación *Evangelii Gaudium*: “En su misión de fomentar una comunión dinámica, abierta y misionera, (el obispo) tendrá que alentar y procurar la maduración de los mecanismos de participación que propone el *Código de Derecho Canónico* y otras formas de diálogo pastoral, con el deseo de escuchar a todos y no sólo a algunos que le acaricien los oídos. Pero el objetivo de estos procesos participativos no será principalmente la organización eclesial, sino el sueño misionero de llegar a todos” (EG 31).

Dicho todo esto, también hay que **afirmar opción por el laicado asociado y la importancia del laicado no asociado**. Tanto unos como otros queremos dar impor-

tancia a la vida de cada día. Sería prolijo describir espacios de protagonismo laical. Este protagonismo se ejerce en la familia, las parroquias, escuelas, universidades, hospitales, programas de acción social, misiones ad gentes, medios de comunicación, política, mundo profesional, empresas, sindicatos, proyectos de investigación. Este protagonismo se ejerce en la calle, entre los vecinos, en la ciudad y en el campo. No hay realidad humana donde no se vea el protagonismo laical.

4. Recorrer caminos de vida y resurrección

En muchas de sus intervenciones el papa Francisco habla de la alegría. El Evangelio es siempre, en sí mismo Buena Noticia, **un mensaje de alegría**: Jesucristo, revelador del amor y la misericordia del Padre, nos lleva a recorrer caminos de vida y resurrección incluso entre dificultades. En esta vida, alegría y esperanza son un todo indisoluble. **Junto a la alegría viene la esperanza**. “La razón fundamental y decisiva para nuestra esperanza es la fidelidad y el amor de Dios. Él quiere que todos los hombres se salven y lleguen a la felicidad de su gloria (cf. 1 Tim 2,4).

Este Congreso quiere despertar nuestra alegría y esperanza. Viene bien este mensaje cuando constatamos que la tristeza y la acedia van ganando adeptos. Somos conscientes de que la tristeza puede ir ganando terreno en nosotros cuando los retos son mayores que nuestras fuerzas, las tareas resultan pesadas o el futuro es oscuro. Pero el Espíritu llama a nuestra puerta regalando alegría y esperanza. Queremos recorrer caminos de vida y resurrección.

No partimos de la nada. Hemos seguido un proceso que, en sí mismo, a medida

que íbamos soñándolo, concretándolo y poniéndolo en práctica, ha ido planteando un marco de referencia para nuestros próximos pasos. El Documento-Cuestionario, el *Instrumentum Laboris*, los contenidos y propuestas de los Itinerarios son el esqueleto sobre el que podemos construir el futuro inmediato.

• ***El Instrumentum Laboris como contexto de partida***

Nuestro ejercicio de sinodalidad nos ha conducido a identificar luces y sombras, a plantear líneas de acción, a concretar algunas propuestas; todo ello ha sido plasmado en el *Instrumentum Laboris*, que proponemos como marco de referencia. Su contenido sirve de orientación en cuanto a los caminos por recorrer.

De manera resumida, conviene recordar que en él se propone:

• ***Encontrar cauces de crecimiento personal y comunitario.*** El IL propone una conversión personal (IL 69), una conversión comunitaria (IL 71), y una conversión pastoral y misionera (IL 73).

• ***Impulsar la corresponsabilidad en el seno de la Iglesia.*** Los fieles laicos estamos llamados a vivir la corresponsabilidad real. Hemos de ser actores de la vida eclesial y no simplemente destinatarios (IL 75).

• ***Asumir un mayor compromiso en el mundo.*** Entre otros temas se destacan tres de manera especial: el compromiso público (IL 81), la familia (IL 82 y 83) y el cuidado de la casa común (IL 85).

• ***Ofrecer una renovada formación.*** En concreto, se habla de la formación vocacional, motivacional y misionera. Por eso no es extraño que hablemos de una formación del corazón a lo largo de la vida (IL 89).

• ***Las propuestas del Congreso: la centralidad de los cuatro itinerarios***

Además, el Congreso ha propuesto cuatro itinerarios que marcarán el camino de los próximos años. Los cuatro itinerarios son: el primer anuncio, el acompañamiento, los procesos formativos y la presencia en la vida pública. En cada uno de estos itinerarios nos hemos preguntado: ¿Qué actitudes convertir? ¿Qué procesos activar? ¿Qué proyectos proponer? Y lo hemos hecho en el contexto de las diferentes líneas temáticas que integraban cada uno de ellos, en las que se concretan diversas necesidades a las que hemos de dar respuesta como Iglesia, y con la ayuda de las experiencias y los testimonios que hermanos nuestros han compartido con nosotros, dándonos luz sobre cómo podemos actuar.

Estos cuatro itinerarios responden a una lógica interna que los relaciona entre sí: representan el camino natural de nuestro proceso de fe y, al mismo tiempo, expresan la misión y la tarea que tenemos encomendadas como cristianos.

4.2.1. Actitudes a convertir

“Es el pueblo convocado por Dios, que camina sintiendo el impulso del Espíritu, que lo renueva y le hace volver a Él, una y otra vez, para sentirnos cosa suya” (Mensaje del Papa Francisco al Congreso “Pueblo de Dios en salida”).

En los grupos hemos reflexionado sobre las actitudes que debemos convertir, tanto a nivel personal como a nivel comunitario. En uno y otro caso, sabemos que **la conversión tiene su fuente en Dios, gracias al impulso del Espíritu, mediante el encuentro con Jesús el Señor.** Es el Espíritu quien envía a la misión, nos hace

salir de nosotros mismos y de nuestra autorreferencialidad. Es el Espíritu quien nos acompaña por los caminos de la vida y de la historia. Es el Espíritu el auténtico formador de los formadores. Es el Espíritu quien nos ayuda a vivir la identidad cristiana laical en la vida profesional y social.

El Espíritu es fuente de comunión, promueve y cualifica las relaciones en el Pueblo de Dios, envía a la misión. Podemos decir que Él nos une, nos ayuda a valorar nuestra peculiaridad carismática, las diferentes formas que tenemos de manifestar la fe en la Iglesia. No podemos abrirnos a los demás y seguir cerrados entre nosotros. La comunión no sólo consiste en compartir lo que nos une; exige igualmente superar lo que nos separa del Señor y también lo que nos separa a unos y otros.

Para ser Iglesia en salida vemos que hemos de combatir nuestro individualismo, abandonar el derrotismo, el pesimismo y la tentación del clericalismo. Debemos comprender que el Señor ha querido confiar en nosotros y que contamos con su Gracia. **Asumir nuestra responsabilidad como bautizados** implica, ante todo, observar la realidad a la luz de la fe, ser conscientes de que debemos anunciar explícitamente a Jesucristo con nuestra palabra y con nuestras obras; y, siempre, desde la alegría. En los grupos de reflexión hemos recordado que una Iglesia en salida no es posible sin reconocer el papel de la mujer en la Iglesia, el protagonismo de los jóvenes en nuestras comunidades y la inclusión en ellas de personas con diversidad funcional.

Observamos asimismo que es fundamental pasar de una pastoral de mantenimiento a **una pastoral de misión**. Ello exige abrir nuestros corazones y nuestras

comunidades, ponernos en disposición de escucha, cuidar el lenguaje, reforzar nuestra capacidad para la empatía, acoger; solo así es posible el diálogo, premisa de todo lo demás. Pero el diálogo no es un fin en sí mismo; cuando es eficaz, nos lleva a la necesidad de acompañar desde la vida a la persona con la que dialogamos, valorándola en toda su dignidad, sin juzgar sus comportamientos y actitudes.

Ser Pueblo de Dios en salida supone para nosotros la alegría de haber comprendido que **nuestra fe adquiere todo su sentido cuando somos capaces de compartirla con quienes están a nuestro alrededor**—especialmente con los más débiles y desfavorecidos—; cuando vivimos como propios sus desvelos y deseos de felicidad; cuando nos comprometemos con el sueño que Dios tiene para cada persona, para que sea respetada su dignidad y el bien común constituya el fin y objetivo de la sociedad. Los cristianos estaremos trabajando codo con codo con todos los hombres y mujeres de buena voluntad que persigan estos mismos anhelos.

4.2.2. Procesos y proyectos

Activar procesos supone partir de la realidad que queremos cambiar y tener claro a dónde deseamos llegar. A ello ayuda articular proyectos, iniciativas de especial significación, acciones privilegiadas que aglutinan y propuestas que permiten que los procesos se sustancien. Procesos y proyectos son necesarios porque en ellos vemos **una herramienta eficaz de comunión**.

En este sentido, existen dos premisas que deben marcar el diseño de los diferentes procesos que hemos de activar y de los proyectos concretos que queremos pro-

poner: el **discernimiento** como actitud y metodología; y la **creatividad** desde la escucha al Espíritu y como oferta al mundo.

Además, en los grupos de reflexión se ha destacado el **valor de la parroquia** como espacio necesario para el primer anuncio, como comunidad de acogida y acompañamiento, como centro de formación y como fuente de envío para la misión.

Esta parte de la ponencia recoge algunas de las propuestas más significativas. En este sentido, el diálogo tenido en los grupos es de gran valor y en análisis pausado de todas las propuestas nos ayudará a seguir madurando en el camino que recorreremos en el postcongreso.

a) El primer anuncio

“Que el mandato del Señor resuene siempre en ustedes: Vayan y prediquen el evangelio” (Mensaje del Papa Francisco al Congreso “Pueblo de Dios en salida”).

Queremos redescubrir la necesidad de hacernos presentes, a nivel personal y comunitario, en los espacios públicos y en la vida de las personas para escucharlas, acompañarlas en sus anhelos y necesidades y anunciar el Kerigma con lenguajes adecuados a aquellos con los que se dialoga.

En particular, deseamos proponer procesos como pueden ser: valorar la importancia del primer anuncio, la narración de la propia vida de fe y el testimonio creyente, en la vida diaria –la familia, el trabajo, las asociaciones, el barrio, el pueblo–. En los grupos hemos hablado sobre la necesidad de **procesos de iniciación cristiana que favorezcan el encuentro personal con Cristo**. También pedimos explorar formas para acoger y acompañar a los que buscan y a quienes se han alejado de la fe. Otro proceso sencillo nos llevaría a conocer las

iniciativas de primer anuncio que se están desarrollando en muchos lugares.

En referencia a los proyectos, la propuesta más significativa por parte de los grupos es la creación de Escuelas de evangelizadores y para el primer anuncio.

b) El acompañamiento

“Por lo tanto, no tengan miedo de patear las calles, de entrar en cada rincón de la sociedad, de llegar hasta los límites de la ciudad, de tocar las heridas de nuestra gente... esta es la Iglesia de Dios, que se arremanga para salir al encuentro del otro, sin juzgarlo, sin condenarlo, sino tendiéndole la mano, para sostenerlo, animarlo o, simplemente, para acompañarlo en su vida” (Mensaje del Papa Francisco al Congreso “Pueblo de Dios en salida”).

El acompañamiento tiene un gran protagonismo en la pastoral de nuestro tiempo. Esta tarea pone en acción la misión de compasión que ha recibido todo creyente para hacer presente al Señor y su Reino, mediante una relación caracterizada por la hospitalidad, la pedagogía y la mistagogía.

Planteamos proponer **procesos de acompañamiento como actitud pastoral básica en lo que hace referencia a las personas y a los grupos**. En este sentido, se ha hablado de cuidar el acompañamiento de personas en situación de sufrimiento y vulnerabilidad, de los matrimonios y familias, de los jóvenes y, más en general, para el discernimiento de la propia vocación.

Los proyectos asociados a estos procesos que pueden ayudar a desarrollarlos son, entre otros, la promoción de Grupos y Redes de Acompañantes, la creación de Grupos de Acogida en las Parroquias y la puesta en marcha de Escuelas de Acompañamiento y Discernimiento Espiritual.

También valoramos como una propuesta importante la elaboración de un Plan de Formación en el Acompañamiento.

c) Los procesos formativos

“(El pueblo de Dios) está llamado a dejar sus comodidades y dar el paso hacia el otro, intentando dar razón de la esperanza, no con respuestas prefabricadas, sino encarnadas y contextualizadas para hacer comprensibles y asequibles la Verdad que como cristianos nos mueve y nos hace felices” (Mensaje del Papa Francisco al Congreso “Pueblo de Dios en salida”).

La formación, inherente a la vida espiritual, es elemento imprescindible para la experiencia de la fe y premisa del testimonio y del compromiso público. La formación ha de ser permanente e integral y deberá cuidar la vocación y capacitar para la misión. Hay que reconocer que la formación conjunta se presenta como un camino de futuro para la Iglesia sinodal.

Vemos necesario activar **procesos continuados de formación en la fe** desde la infancia hasta la edad adulta en los que el laico sea el protagonista, incluyendo los sacramentos como ejes vertebradores. Una formación integral e integradora, que aúne espiritualidad, oración personal y comunitaria, sacramentos y profundización en la fe para dar razones de nuestra esperanza. En particular, la formación en Doctrina Social de la Iglesia se ha de hacer en diálogo con las realidades concretas y con las situaciones sociales que vivimos.

Entre los diferentes proyectos planteados se ha hablado de la necesidad de difundir itinerarios de formación para toda la vida, de la creación de Escuelas de Doctrina Social de la Iglesia y de la promoción de Escuelas de Formación de Comunicadores Cristianos que nos ayuden a emitir

adecuadamente el mensaje que propone nuestra fe.

d) La presencia en la vida pública

“Es la hora de ustedes, de hombres y mujeres comprometidos en el mundo de la cultura, de la política, de la industria... que con su modo de vivir sean capaces de llevar novedad y la alegría del evangelio allí donde están” (Mensaje del Papa Francisco al Congreso “Pueblo de Dios en salida”).

Ser creyente no sólo exige preguntarnos quién soy yo sino, sobre todo, para quién soy yo. Toda persona bautizada, cualquiera que sea su vocación, vive la misión desde la eclesialidad y la secularidad. El fiel cristiano laico concreta de manera propia y particular estas dos dimensiones. En este sentido, la presencia en la vida pública adquiere gran importancia en la vivencia de la vocación laical.

Hemos de activar **procesos de diálogo con la sociedad civil** y cuidar especialmente que nuestro compromiso en la vida pública no quede excluido del acompañamiento por parte de nuestras comunidades de referencia. También se ha valorado como fundamental articular procesos de diálogo entre la fe y la ciencia

En cuanto a los proyectos concretos, la promoción de foros y espacios de encuentro para los católicos comprometidos en el ámbito de la política puede ayudar eficazmente en la opción por la transformación de la realidad para la construcción del bien común. Un proyecto destacado guarda relación con el cuidado de la casa común, y para ello se propone la incorporación en la vida diocesana de órganos y acciones específicas para promoción de la ecología integral.

La presencia pública abarca igualmente internet y redes sociales. Promover, po-

tenciar, profesionalizar y estructurar los contenidos de nuestra presencia en ellas a través de la generación de proyectos evangelizadores ha sido una de las propuestas más comentadas. Ello, sin olvidar las relaciones sociales ordinarias, que también son presencia pública.

• **Un Pentecostés renovado**

Hemos vivido en estos meses una experiencia de discernimiento comunitario. Como Iglesia que peregrina en España, nos hemos puesto a la escucha del Espíritu y hemos caminado juntos –Pastores, Sacerdotes, Religiosos y Laicos–, con humildad, pero con el firme propósito de renovar nuestro compromiso evangelizador en este momento de la historia. Creemos verdaderamente que los laicos estamos llamados a ocupar un papel central ante los retos que nos plantea este momento. Lo hemos experimentado en el proceso previo que nos ha traído hasta aquí. **Es nuestro momento y somos nosotros los elegidos.** Nos sentimos gozosos por sabernos llamados a través de la vocación bautismal a desarrollar nuestra misión y a descubrir cuál es el mensaje que Dios quiere seguir transmitiendo al mundo con nuestra vida personal y comunitaria.

Sabemos que el camino no es sencillo. Pero a la vez es ilusionante. Así lo muestran las muchas horas de dedicación y los muchos desvelos de tantos laicos en las Diócesis y en Asociaciones y Movimientos que hemos trabajado con la finalidad de participar en este Congreso y con el deseo de vivirlo como un momento de gracia, del que debemos salir con el compromiso compartido de **seguir potenciando el papel de laicado en la Iglesia que peregrina en España.**

La mies es mucha, ciertamente. Los Itinerarios que hemos recorrido en estos días

nos han mostrado que existen nuevas preguntas sobre las que hemos de reflexionar, en comunión, para encontrar respuestas. Pero en ellos hemos podido contemplar la riqueza de la Iglesia, con muchas experiencias pastorales interesantes y necesarias que buscan dar respuesta a necesidades concretas, siempre en cumplimiento de la misión encomendada.

Comunión, esa es la clave. Hemos de proponer caminos de manera unida, coordinada, desde una mirada profunda, aprendiendo los unos de los otros, creando espacios compartidos de escucha, estudio, trabajo, servicio, activando procesos y poniendo en marcha proyectos pastorales ricos y fecundos que nos ayuden eficazmente a reaccionar ante lo que Dios nos está pidiendo.

Soñemos juntos. Recordemos las palabras que el Papa Francisco les decía a los jóvenes –y, a través de ellos, a todos los que formamos la familia de la Iglesia–, en el número 166 de *Christus Vivit*:

“A veces toda la energía, los sueños y el entusiasmo de la juventud se debilitan por la tentación de encerrarnos en nosotros mismos, en nuestros problemas, sentimientos heridos, lamentos y comodidades. No dejes que eso te ocurra, porque te volverás viejo por dentro, y antes de tiempo. Cada edad tiene su hermosura, y a la juventud no pueden faltarle la utopía comunitaria, la capacidad de soñar unidos, los grandes horizontes que miramos juntos.”

No perdamos la capacidad de seguir soñando juntos. **Este proceso tiene ahora una clara continuidad.** No hemos acabado con este Congreso, sino que constituye el punto de partida de nuevos caminos. Los cuatro itinerarios serán los hitos que

habremos de desarrollar en los próximos años en la pastoral con el laicado y, concretamente, desde las Delegaciones de Apostolado Seglar.

Tenemos que salir de este lugar donde hemos estado estos días con el propósito de llegar, en primer lugar, a todos esos hermanos nuestros de nuestras diócesis, parroquias, movimientos, colegios, instituciones, a los cuales representamos y tratar de comprender que hay un camino ya recorrido, pero que queda otro más importante aún por andar y que queremos hacer juntos, como Pueblo de Dios. Sin perder nuestro carisma, sin renunciar a nuestra espiritualidad, sin abandonar nuestros propios proyectos, pero soñando juntos.

En las aportaciones al Documento-Cuestionario preparatorio del Congreso hemos detectado inquietudes compartidas; en el Instrumento de Trabajo, partiendo de ellas, hemos concretado líneas de acción; en las reflexiones formuladas en los grupos de reflexión hemos planteado nuevas propuestas. Ahora debemos dar forma a todo ello, siguiendo la misma metodología sinodal, para ir profundizando de manera organizada en los diferentes desafíos identificados, que nos planteamos a partir de este momento como objetivos que debemos asumir e ir abordando en los próximos años con periodicidad prefijada.

No lo olvidemos, **hemos iniciado un proceso**. Un proceso que continúa abierto y nos exige seguir caminando como Pueblo de Dios en Salida.

Somos conscientes de que ha sido y es un proceso **guiado por el Espíritu**, presente desde el principio. Valiéndose de nuestras virtudes e, incluso, de nuestras debilidades, ahora nos seguirá acompa-

ñando para llevar a nuestras realidades de procedencia lo que hemos vivido estos días. Sacerdotes, Laicos y Consagrados, guiados por nuestros Pastores, tenemos la tarea, que se nos encomienda hoy, de abordar la evangelización desde el primer anuncio, de crear una cultura del acompañamiento, de fomentar la formación de los fieles laicos, de hacernos presentes en la vida pública para compartir nuestra esperanza y ofrecer nuestra fe.

Hemos vivido en estos días un renovado Pentecostés. Los miedos, dudas o prejuicios que hemos podido traer a este Congreso se han disipado al ver cómo el Señor, desde la sencillez de la Eucaristía, nos da fuerzas para la misión; al comprobar cómo el Espíritu, disponible para quien lo invoca sinceramente, actúa con eficacia; al sentir cómo María, siempre oculta pero presente, nos alienta y reconforta como en el Primer Pentecostés. Sigamos adelante. No estamos construyendo para hoy. No estamos trabajando para mañana. **Estamos forjando un camino para la eternidad.**

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la XXXV Jornada Mundial de la Joventut

Roma, 11-2- 2020

Diumenge de Rams.

«Jove a tu et dic, aixeca't» (cf. *Lc 7,14*)

Benvolguts joves,

L'octubre de 2018, amb el Sínode dels bisbes sobre el tema: «Els joves, la fe i el discerniment vocacional», l'Església va començar un procés de reflexió sobre la vostra condició en el món actual, sobre la vostra recerca de sentit i d'un projecte de vida, sobre la vostra relació amb Déu. El gener de 2019 em vaig trobar amb centenars de milers de coetanis vostres d'arreu del món, reunits a Panamà per a la Jornada Mundial de la Joventut. Esdeveniments d'aquest tipus —Sínode i JMJ— expressen una dimensió essencial de l'Església: el «caminar junts».

En aquest camí, cada vegada que aconseguim una fita important, Déu i la vida mateixa ens repton a començar de nou. Vosaltres, els joves, en sou experts. Us agrada viatjar, confrontar-vos amb llocs i rostres mai vistos abans, viure experiències noves. Per això vaig escollir com a meta del vostre pelegrinatge proper intercontinental,

l'any 2022, la ciutat de Lisboa, capital de Portugal. Des d'allí, en els segles XV i XVI, nombrosos joves, molts d'ells missioners, van partir cap a terres desconegudes, per a compartir també la seva experiència de Jesús amb altres pobles i nacions. El tema de la JMJ de Lisboa serà: «Maria se n'anà de pressa a la Muntanya» (*Lc 1,39*). En aquests dos anys precedents, he pensat que reflexionem junts sobre uns altres dos textos bíblics: «Jove, a tu et dic, aixeca't!» (cf. *Lc 7,14*), l'any 2020, i «Aixeca't! Et destino a ser servidor i testimoni del que has vist de mi» (cf. *Ac 26,16*), l'any 2021.

Com podeu comprovar, el verb comú en els tres temes és aixecar-se. Aquesta expressió assumeix també el significat de ressorgir, despertar-se a la vida. És un verb recurrent en l'exhortació *Christus vivit* 'Crist viu', que us he dedicat després del Sínode de 2018 i que, juntament amb el Document final, l'Església us ofereix com un far per a il·luminar els camins de la vostra existència. Espero de tot cor que el camí que ens portarà a Lisboa concordi amb tota l'Església amb un compromís fort per a aplicar aquests dos documents, orientant la missió dels animadors de la pastoral juvenil.

Passem ara al nostre tema per a enguany: «Jove, a tu et dic, aixeca't» (cf. *Lc 7,14*). Ja vaig citar aquest verset de l'Evangeli a la *Christus vivit*: «Si has perdut el vigor interior, els somnis, l'entusiasme, l'esperança i la generositat, davant teu es presenta Jesús com es va presentar davant el fill mort de la vídua, i amb tota la seva potència de Ressuscitat el Senyor t'exhorta: "Jove, a tu et dic, aixeca't" (cf. *Lc 7,14*)» (n. 20).

Aquest passatge ens explica com Jesús, entrant a la ciutat de Naïm, a Galilea, es va

trobar amb un seguici funerari que acompanyava la sepultura d'un jove, fill únic d'una mare vídua. Jesús, impressionat pel dolor punyent d'aquella dona, va fer el miracle de ressuscitar el seu fill. Però el miracle va arribar després d'una seqüència d'actituds i gestos: «Així que el Senyor la va veure, en sentí compassió i li digué: “No ploris.” Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren» (Lc 7 13-14). Aturem-nos a meditar sobre algun d'aquests gestos i paraules del Senyor.

Veure el dolor i la mort

Jesús va fixar la seva mirada atenta, no distreta, en aquest seguici funerari. Enmig de la multitud va percebre el rostre d'una dona amb un sofriment extrem. La seva mirada va provocar l'encontre, font de vida nova. No hi va haver necessitat de gaires paraules.

I la meua mirada, com és? ¿Miro amb ulls atents, o ho faig com quan miro els milers de fotografies del meu mòbil o dels perfils socials? ¿Quantes vegades avui ens passa que som testimonis oculars de molts esdeveniments, però mai no els vivim en directe? De vegades, la nostra primera reacció és gravar l'escena amb el mòbil, potser evitant mirar els ulls de les persones involucrades.

Al nostre voltant, però de vegades també en el nostre interior, trobem realitats de mort: física, espiritual, emotiva, social. ¿Ens n'adonem o simplement en sofrim les conseqüències? ¿Hi ha alguna cosa que puguem fer per a tornar a donar vida?

Penso en tantes situacions negatives viscudes pels vostres coetanis. Hi ha qui, per exemple, s'ho juga tot en l'avui, posant en perill la seva vida amb experiències extremes. Altres joves, en canvi, estan

«morts» perquè han perdut l'esperança. Vaig sentir a dir a una jove: «Entre els meus amics veig que s'ha perdut l'empenya per a arriscar, el valor per a aixecar-se.» Per desgràcia, també entre els joves es difon la depressió, que en alguns casos pot arribar fins i tot a la temptació de treure's la vida. Quantes situacions en les quals regna l'apatia, en les quals caiem a l'abisme de l'angoixa i del remordiment. Quants joves ploren sense que ningú no escolti el crit de la seva ànima. Al seu voltant hi ha sovint mirades distretes, indiferents, de qui potser gaudeix de la seva *happyhour* mantenint-se a distància.

Hi ha qui sobreviu en la superficialitat, creient-se viu mentre per dins està mort (cf. Ap 3,1). Un es pot trobar amb vint anys arrossegant la seva vida per terra, sense estar a l'alçada de la seva dignitat. Tot es redueix a un «deixar passar la vida» cercant alguna gratificació: una mica de diversió, algunes engrunes d'atenció i d'afecte per part dels altres... Hi ha també un narcisisme digital difós, que influeix tant en els joves com en els adults. Molts viuen així. Alguns d'ells pot ser que hagin respirat al seu voltant el materialisme de qui només pensa a fer diners i a aconseguir una posició, gairebé com si fossin les úniques metes de la vida. Amb el temps apareixerà inevitablement un sord malestar, una apatia, un avorriment de la vida cada vegada més angoixant.

Les actituds negatives també poden ser provocades pels fracassos personals, quan alguna cosa que ens importava, per a la qual ens havíem compromès, no progressa o no aconsegueix els resultats esperats. Pot passar en l'àmbit escolar, amb les aspiracions esportives, artístiques... El final d'un «somni» pot fer-nos sentir

morts. Però els fracassos formen part de la vida de tot ésser humà, i a vegades pot revelar-se també com una gràcia. Moltes vegades, allò que pensàvem que ens faria feliços resulta ser una il·lusió, un ídol. Els ídols ho pretenen tot de nosaltres fent-nos esclaus, però no donen res a canvi. I al final s'enfonsen, deixant només pols i fum. En aquest sentit els fracassos, si derrueixen els ídols, són una benedicció encara que ens facin sofrir.

Podríem continuar amb altres condicions de mort física o moral amb què un jove es pot trobar, com les dependències, el crim, la misèria, una malaltia greu... Però deixo per a la vostra reflexió personal prendre consciència d'allò que ha causat «mort» en vosaltres o en algú proper, en el present o en el passat. Al mateix temps, recordem que aquell noi de l'Evangeli, que estava mort de veritat, va tornar a la vida perquè va ser mirat per Algú que volia que visqués. Això pot passar fins i tot avui i cada dia.

Tenir compassió

Sovint, les Sagrades Escripures expressen l'estat d'ànim de qui es deixa tocar «fins a les entranyes» per un dolor aliè. La commoció de Jesús el fa participar de la realitat de l'altre. Pren damunt seu la misèria de l'altre. El dolor d'aquesta mare es converteix en el seu dolor. La mort d'aquest fill es converteix en la seva mort.

En moltes ocasions els joves demostreu que sabeu com-patir. És suficient veure quants de vosaltres es lliuren amb generositat quan les circumstàncies ho exigeixen. No hi ha desastre, terratrèmol, inundació que no vegi exèrcits de joves voluntaris disponibles per donar un cop de mà. També la gran mobilització de joves que volen

defensar la creació testimonia la vostra capacitat per a sentir el crit de la terra.

Estimats joves: No us deixeu robar aquesta sensibilitat. Que sempre pugueu escoltar el gemec de qui sofreix; deixeu-vos commoure per aquells que ploren i moren en el món actual. «Certes realitats de la vida només es veuen amb els ulls nets per les llàgrimes» (*Christus vivit*, 76). Si sabeu plorar amb aquell que plora, sereu veritablement feliços. A molts dels vostres coetanis els manquen oportunitats, sofreixen violència, persecució. Que les seves ferides es converteixin en les vostres, i sereu portadors d'esperança per a aquest món. Podreu dir al germà, a la germana: «Aixeca't, no estàs sol» i fer experimentar que Déu Pare ens estima i que Jesús és la seva mà estesa per a aixecar-nos.

Acostar-se i «tocar»

Jesús atura el seguici funerari. S'hi acosta, es fa proïsmes. La proximitat ens empeny més enllà i es fa gest valent per tal que l'altre visqui. Gest profètic. És el toc de Jesús, el Vivent, que comunica la vida. Un toc que infon l'Esperit Sant en el cos mort del noi i revifa de nou les seves funcions vitals.

Aquest toc penetra en la realitat del desànim i de la desesperació. És el toc de la divinitat, que passa també a través de l'autèntic amor humà i obre espais impenables de llibertat, dignitat, esperança, vida nova i plena. L'eficàcia d'aquest gest de Jesús és incalculable. Això ens recorda que també un signe de proximitat, senzill però concret, pot suscitar forces de resurrecció.

Sí, també vosaltres, joves, podeu acostar-vos a les realitats de dolor i de mort que trobeu, podeu tocar-les i generar vida

com Jesús. Això és possible gràcies a l'Esperit Sant, si vosaltres abans heu estat tocats pel seu amor, si el vostre cor ha estat entredit per l'experiència de la seva bondat envers nosaltres. Llavors, si sentiu dins vostre la commovedora tendresa de Déu per cada criatura vivent, especialment pel germà que té fam, que té set, que està malalt, empresonat, llavors podreu acostar-vos-hi com Ell, tocar com Ell, i transmetre la seva vida als vostres amics que estan morts per dins, que sofreixen o que han perdut la fe i l'esperança.

«Jove, a tu et dic, aixeca't!»

L'Evangeli no diu el nom del noi que Jesús va ressuscitar a Naïm. Això és una invitació al lector perquè s'hi identifiqui. Jesús et parla a tu, a mi, a cada un de nosaltres, i ens diu: «Aixeca't!» Sabem bé que també nosaltres, cristians, caiem i ens hem d'aixecar contínuament. Només qui no camina no cau, però tampoc avança. Per això és necessari acollir l'ajuda de Crist i fer un acte de fe en Déu. El primer pas és acceptar aixecar-se. La nova vida que Ell ens donarà serà bona i digna de ser viscuda, perquè estarà sostinguda per Algú que també ens acompanyarà en el futur, sense deixar-nos mai, ajudant-nos a gastar la nostra existència de manera digna i fecunda.

És realment una nova creació, un nou naixement. No és un condicionament psicològic. Probablement, en els moments de dificultat, molts de vosaltres haureu sentit repetir les paraules «màgiques» que avui estan de moda i que ho haurien de solucionar tot: «Has de creure en tu mateix», «has de trobar força en el teu interior», «has de prendre consciència de la teva energia positiva»... Però totes aquestes són paraules simples i per a qui està veritablement

«mort per dins» no funcionen. La paraula de Crist és d'un altre gruix, és infinitament superior. És una paraula divina i creadora, que sola pot tornar la vida allí on s'havia extingit.

La nova vida «de ressuscitats»

El jove, diu l'Evangeli, «començà a parlar» (Lc 7,15). La primera reacció d'una persona que ha estat tocada i restituïda a la vida per Crist és expressar-se, manifestar sense por i sense complexos allò que té a dins, la seva personalitat, els seus desitjos, les seves necessitats, els seus somnis. Potser mai abans no ho havia fet, convençuda que ningú la podria entendre.

Parlar significa també entrar en relació amb els altres. Quan estem «morts» ens tanquem en nosaltres mateixos, les relacions s'interrompen, o es converteixen en superficials, falses, hipòcrites. Quan Jesús torna a donar-nos vida, ens «restitueix» als altres (cf. v. 15).

Avui sovint hi ha «connexió» però no comunicació. L'ús dels dispositius electrònics, si no és equilibrat, pot fer-nos roman-dre enganxats a una pantalla. Amb aquest missatge voldria aconseguir, amb vosaltres, els joves, el desafiament de fer un gir cultural, a partir d'aquest «aixeca't» de Jesús. En una cultura que vol els joves aïllats i replegats en mons virtuals, fem circular aquesta paraula de Jesús: «Aixeca't.» És una invitació a obrir-se a una realitat que va molt més enllà del que és virtual. Això no significa menysprear la tecnologia, sinó utilitzar-la com un mitjà i no com un fi. «Aixeca't» significa també «somnia», «arrisca», «compromet-te per a canviar el món», encén de nou els teus desitjos, contempla el cel, les estrelles, el món al teu voltant. «Aixeca't i sigues el que ets.» Gràcies a

aquest missatge, molts rostres apagats de joves que són al nostre voltant s'animaran i seran més bonics que qualsevol realitat virtual.

Perquè si tu dones la vida, algú l'acull. Una jove va dir: «Si veus alguna cosa bonica, t'aixeques del sofà i decideixes fer-la tu també.» Allò que és bonic suscita passió. I si un jove s'apassiona per alguna cosa, o millor, per Algú, finalment s'aixeca i comença a fer coses grans; de mort que estava, pot convertir-se en testimoni de Crist i donar la vida per Ell.

Benvolguts joves: Quines són les vostres passions i els vostres somnis? Feu-lo sorgir i, a través d'ells, proposeu al món, a l'Església, als altres joves, alguna cosa bonica en el camp espiritual, artístic, social. Us ho repeteixo en la meua llengua materna: "Hagan lío!" Feu escoltar la vostra veu. D'un altre jove vaig escoltar: «Si Jesús hagués estat un que no s'implica, que va només a la seva, el fill de la vídua no hauria ressuscitat.»

La resurrecció del noi el reuneix amb la seva mare. En aquesta mare podem veure Maria, la nostra Mare, a qui encomanem tots els joves del món. En ella podem reconèixer també l'Església, que vol acollir amb tendresa cada jove, sense excepció. Demanem, doncs, a Maria per l'Església, perquè sigui sempre mare dels seus fills que romanen en la mort, i que plora i invoca perquè tornin a la vida. Per cada un dels seus fills que mor, mor també l'Església, i per cada fill que ressorgeix, també ella resorgeix.

Beneixo el vostre camí. I vosaltres, si us plau, no us oblideu de resar per mi.

Francesc, Papa

Missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2020

Roma, 7-10-2019

« En nom de Crist us demanem que us reconcilieu amb Déu »

Benvolguts germans i germanes:

El Senyor ens torna a concedir enguany un temps propici per a preparar-nos a celebrar amb el cor renovat el gran Misteri de la mort i resurrecció de Jesús, fonament de la vida cristiana personal i comunitària. Hem de tornar contínuament a aquest Misteri, amb la ment i amb el cor. De fet, aquest Misteri no deixa de créixer en nosaltres en la mesura en què ens deixem involucrar pel seu dinamisme espiritual i l'abracem, responent de manera lliure i generosa.

1. El Misteri pasqual, fonament de la conversió

L'alegria del cristià brolla de l'escolta i de l'acceptació de la Bona Notícia de la mort i resurrecció de Jesús: el kerigma. En aquest es resumeix el Misteri d'un amor «tan real, tan veritable, tan concret, que ens ofereix una relació plena de diàleg sincer i fecund». Qui creu en aquest anunci rebutja la mentida de pensar que som nosaltres els qui donem origen a la nostra vida, mentre que en realitat neix de l'amor de Déu Pare, de la seva voluntat de donar la vida en abundància. En canvi, si preferim escoltar la veu persuasiva del «pare de la mentida» correm el risc d'enfonsar-nos en l'abisme del contrasentit, experimentant l'infern ja aquí en la terra, com lamentablement ens testimonien molts fets dramàtics de l'experiència humana personal i col·lectiva.

Per això, en aquesta Quaresma 2020 voldria dirigir a tots i cadascun dels cristians el que ja vaig escriure als joves en l'Exhortació apostòlica *Christus vivit*: «Mira els braços oberts de Crist crucificat, deixa't salvar una vegada i una altra. I quan t'acostis a confessar els teus pecats, creu fermament en la seva misericòrdia que t'allibera de la culpa. Contempla la seva sang vessada amb tant d'afecte i deixa't purificar per ella. Així podràs renéixer, una vegada i una altra». La Pasqua de Jesús no és un esdeveniment del passat: pel poder de l'Esperit Sant és sempre actual i ens permet mirar i tocar amb fe la carn de Crist en tantes persones que sofreixen.

2. Urgència de conversió

És saludable contemplar més a fons el Misteri pasqual, pel qual hem rebut la misericòrdia de Déu. L'experiència de la misericòrdia, efectivament, és possible només en un «cara a cara» amb el Senyor crucificat i ressuscitat «que em va estimar i es va lliurar per mi» (*Ga* 2,20). Un diàleg de cor a cor, d'amic a amic. Per això l'oració és tan important en el temps quaresmal. Més que un deure, ens mostra la necessitat de correspondre a l'amor de Déu, que sempre ens precedeix i ens sosté. De fet, el cristià resa amb la consciència de ser estimat sense merèixer-ho. L'oració pot assumir formes diferents, però el que veritablement compta als ulls de Déu és que penetri dins de nosaltres, fins a arribar a tocar la duresa del nostre cor, per a convertir-lo cada vegada més al Senyor i a la seva voluntat.

Així doncs, en aquest temps favorable, deixem-nos guiar com Israel en el desert (cf. *Os* 2,16), a fi de poder escoltar finalment la veu del nostre Espòs, perquè res-

soni en nosaltres amb major profunditat i disponibilitat. Com més ens deixem fascinar per la seva Paraula, més aconseguirem experimentar la seva misericòrdia gratuïta cap a nosaltres. No deixem passar en va aquest temps de gràcia, amb la il·lusió presumptuosa que som nosaltres els que decidim el temps i la manera de la nostra conversió a Ell.

3. L'apassionada voluntat de Déu de dialogar amb els seus fills.

El fet que el Senyor ens ofereixi una vegada més un temps favorable per a la nostra conversió mai hem de donar-ho per descomptat. Aquesta nova oportunitat hauria de suscitar en nosaltres un sentit de reconeixement i sacsejar el nostre ensopiment. Malgrat la presència —a vegades dramàtica— del mal en la nostra vida, igual que en la vida de l'Església i del món, aquest espai que se'ns ofereix per a un canvi de rumb manifesta la voluntat tenaç de Déu de no interrompre el diàleg de salvació amb nosaltres. En Jesús crucificat, a qui «Déu va fer pecat en favor nostre» (*2Co* 5,21), ha arribat aquesta voluntat fins al punt de fer recaure sobre el seu Fill tots els nostres pecats, fins a “posar a Déu contra Déu”, com va dir el papa Benet XVI (cf. Enc. *Deus caritas est*, 12). En efecte, Déu estima també els seus enemics (cf. *Mt* 5,43-48).

El diàleg que Déu vol entaular amb tot home, mitjançant el Misteri pasqual del seu Fill, no és com el que s'atribueix als atenesos, els quals «no s'ocupaven en una altra cosa que a dir o a sentir l'última novetat» (*Fets* 17,21). Aquest tipus de xerrameca, dictada per una curiositat buida i superficial, caracteritza la mundanitat de tots els temps, i en els nostres dies pot

insinuar-se també en un ús enganyós dels mitjans de comunicació.

4. Una riquesa per a compartir, no per a acumular només per a si mateix. Posar el Misteri pasqual en el centre de la vida significa sentir compassió per les nafres de Crist crucificat presents en les nombroses víctimes innocents de les guerres, dels abusos contra la vida tant del no nascut com de l'ancià, de les múltiples formes de violència, dels desastres mediambientals, de la distribució injusta dels béns de la terra, del tràfic de persones en totes les seves formes i de la set desenfrenada de guanys, que és una forma d'idolatria.

Avui continua sent important recordar als homes i dones de bona voluntat que han de compartir els seus béns amb els més necessitats mitjançant l'almoïna, com a forma de participació personal en la construcció d'un món més just. Compartir amb caritat fa a l'home més humà, mentre que acumular comporta el risc que s'embruteixi, ja que es tanca en el seu propi egoïsmes. Podem i hem d'anar fins i tot més enllà, considerant les dimensions estructurals de l'economia. Per aquest motiu, en la Quaresma de 2020, del 26 al 28 de març, he convocat a Assís els joves economistes, empresaris i *change-makers*, amb l'objectiu de contribuir a dissenyar una economia més justa i inclusiva que l'actual. Com ha repetit moltes vegades el magisteri de l'Església, la política és una forma eminent de caritat (cf. Pius XI, Discurs a la FUCI, 18 desembre 1927). També ho serà l'ocupar-se de l'economia amb aquest mateix esperit evangèlic, que és l'esperit de les Benaurances.

Invoco la intercessió de la Benaurada Mare de Déu sobre la pròxima Quaresma,

perquè escoltem la crida a deixar-nos reconciliar amb Déu, fixem la mirada del cor en el Misteri pasqual i ens convertim a un diàleg obert i sincer amb el Senyor. D'aquesta manera podrem ser el que Crist diu dels seus deixebles: sal de la terra i llum del món (cf. *Mt* 5,13-14).

Francesc, Papa

Missatge del papa Francesc per a la XXVIII Jornada Mundial del Malalt

Vaticà, 3 de gener de 2020.

11 de febrer de 2020 – Jornada Mundial del Malalt

«Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (*Mt* 11,28)

Benvolguts germans i germanes:

1. Les paraules que pronuncia Jesús: «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (*Mt*11,28) indiquen el camí misteriós de la gràcia que es revela als senzills i que ofereix repòs als qui estan cansats i fatigats. Aquestes paraules expressen la solidaritat del Fill de l'home, Jesucrist, davant d'una humanitat afligida i sofrent. Quantes persones pateixen en el cos i en l'esperit! Jesús diu a tots que acudeixin a Ell, «veni a mi», i els promet repòs i consol. «Quan Jesús diu això, té davant dels seus ulls les persones que troba tots els dies pels camins de Galilea: molta gent senzilla, pobres, malalts, pecadors, marginats pel pes de la llei del sistema social opressiu... Aquesta gent l'ha seguit sempre per escoltar la seva paraula, una paraula que donava esperança!» (*Àngelus*, 6 juliol 2014).

En la XXVIII Jornada Mundial del Malalt, Jesús adreça una invitació als malalts i als oprimits, als pobres que saben que depenen completament de Déu i que, ferits pel pes de la prova, necessiten ser guarits. Jesucrist, al qui viu l'angoixa per la seva pròpia situació de fragilitat, dolor i debilitat, no li imposa lleis, sinó que li ofereix la seva misericòrdia, és a dir, la seva persona salvadora. Jesús mira la humanitat ferida. Té ulls que veuen, que observen, perquè miren a fons, no passen ràpids i indiferents, sinó que s'aturen i abracen tot l'home, cada home en la seva condició de salut, sense descartar ningú, i convida a cadascú a entrar en la seva vida per a experimentar la tendresa.

2. Per què Jesucrist nodreix aquests sentiments? Perquè ell mateix es va fer feble, va viure l'experiència humana del patiment i va rebre al seu torn consol del Pare. Efectivament, només qui viu en primera persona aquesta experiència sabrà ser consol per als altres. Les formes greus de patiment són diverses: malalties incurables i cròniques, patologies psíquiques, les que necessiten rehabilitació o cures paliatives, les diverses discapacitats, les malalties de la infància i de la vellesa... En aquestes circumstàncies, a vegades es percep una manca d'humanitat i, per això, cal personalitzar la manera d'apropar-se al malalt, afegint al guarir el tenir cura, per a una recuperació humana integral. Durant la malaltia, la persona sent que està compromesa no només la seva integritat física, sinó també les seves dimensions relacionals, intel·lectual, afectiva i espiritual; per això, a més dels tractaments espera rebre suport, sol·licitud, atenció... en definitiva, amor. D'altra banda, al costat del malalt hi

ha una família que pateix, i alhora demana consol i proximitat.

3. Benvolguts germans i germanes malalts: a causa de la malaltia, esteu de manera particular entre aquells que, "cansats i afeixugats", atreuen la mirada i el cor de Jesús. D'aquí ve la llum per als vostres moments de foscor, l'esperança per al vostre desconsol. Jesús us convida a acudir a Ell: «Veniu». En Ell, efectivament, hi trobareu la força per afrontar les inquietuds i les preguntes que sorgeixen en vosaltres, en aquesta "nit" del cos i de l'esperit. Sí, Crist no ens ha donat receptes, sinó que amb la seva passió, mort i resurrecció ens allibera de l'opressió del mal.

En aquesta condició, certament, necessiteu un lloc per a restablir-vos. L'Església desitja ser cada vegada més —i el millor que pugui— "l'hostal" del Bon Samarità que és Crist (cf. *Lc 10,34*), és a dir, la casa en la qual pugueu trobar la seva gràcia, que s'expressa en la familiaritat, en l'acolliment i en el consol. En aquesta casa, podreu trobar-hi persones que, guarides per la misericòrdia de Déu en la seva fragilitat, sabran ajudar-vos a portar la creu fent de les pròpies ferides esclatxes a través de les quals es divisi l'horitzó més enllà de la malaltia, i rebre llum i aire pur per a la vostra vida.

En aquesta tasca de procurar alleujament als germans malalts se situa el servei dels agents sanitaris, metges, infermers, personal sanitari i administratiu, auxiliars i voluntaris que actuen amb competència fent sentir la presència de Crist, que ofereix consol i es fa càrrec de la persona malalta guarint les seves ferides. No obstant això, ells són també homes i dones amb les seves fragilitats i les seves malalties.

Per a ells valen especialment aquestes paraules: «Un cop rebut l'alleujament i el consol de Crist, estem cridats alhora a convertir-nos en descans i consol per als germans, amb actitud benèvola i humil, a imitació del Mestre» (Àngelus, 6 juliol 2014).

4. Benvolguts agents sanitaris: cada intervenció de diagnòstic, preventiva, terapèutica, d'investigació, cada tractament o rehabilitació es dirigeix a la persona malalta, on el substantiu "persona" sempre és abans de l'adjectiu "malalta". Per tant, que la vostra acció tingui constantment present la dignitat i la vida de la persona, sense cedir a actes de naturalesa eutanàsica, al suïcidi assistit o a posar fi a la vida, ni tan sols quan l'estat de la malaltia sigui irreversible.

En l'experiència del límit i del possible fracàs de la ciència mèdica davant de casos clínics cada vegada més problemàtics i a diagnòstics funestos, esteu cridats a obrir-vos a la dimensió transcendent, que pot donar-vos el sentit ple de la vostra professió. Recordem que la vida és sagrada i pertany a Déu, per tant, és inviolable i no se'n pot disposar (cf. Instr. *Donum vitae*, 5; Carta enc. *Evangelium vitae*, 29-53). La vida ha de ser acollida, tutelada, respectada i servida des que sorgeix fins que s'acaba: ho requereixen simultàniament tant la raó com la fe en Déu, autor de la vida. En certs casos, l'objecció de consciència és per a vosaltres una elecció necessària per a ser coherents amb aquest "sí" a la vida i a la persona. En qualsevol cas, la vostra professionalitat, animada per la caritat cristiana, serà el millor servei al veritable dret humà, el dret a la vida. Encara que, de vegades no pugueu guarir el malalt, sí que podeu sempre tenir-ne cura amb gestos i

procediments que li donin alleujament i consol.

Lamentablement, en alguns contextos de guerra i de conflicte violent, el personal sanitari i els centres que s'ocupen de donar acollida i assistència als malalts estan en el punt de mira. En algunes zones, el poder polític també pretén manipular l'assistència mèdica al seu favor, limitant la justa autonomia de la professió sanitària. En realitat, atacar aquells que es dediquen al servei dels membres del cos social que pateixen no beneficia ningú.

5. En aquesta XXVIII Jornada Mundial del Malalt, penso en els nombrosos germans i germanes que, arreu del món, no tenen la possibilitat d'accedir als tractaments, perquè viuen en la pobresa. Em dirigeixo, per tant, a les institucions sanitàries i als Governos de tots els països del món, a fi que no desatenguin la justícia social, considerant només l'aspecte econòmic. Desitjo que, unint els principis de solidaritat i subsidiarietat, es cooperi perquè tothom tingui accés a les cures adequades per a la salvaguarda i la recuperació de la salut. Agraeixo de cor als voluntaris que es posen al servei dels malalts, que supleixen en molts casos mancances estructurals i reflecteixen, amb gestos de tendresa i de proximitat, la imatge de Crist Bon Samarità.

Encomano a la Mare de Déu, Salut dels malalts, totes les persones que estan portant el pes de la malaltia, així com les seves famílies i els agents sanitaris. A tots, amb afecte, els asseguro la meua proximitat en la pregària i els imparteixo de cor la Benedicció Apostòlica.

Francesc, Papa

Missatge del papa Francesc per a la LIV Jornada mundial de les comunicacions socials

Roma, 24-1-2020.

Perquè ho puguis explicar i gravar en la memòria (cf. *Ex 10,2*). La vida es fa història.

Vull dedicar el Missatge d'aquest any al tema de la narració, perquè crec que per a no perdre'ns necessitem respirar la veritat de les bones històries: històries que construeixin, no que destrueixin; històries que ajudin a retrobar les arrels i la força per avançar junts. Enmig de la confusió de les veus i dels missatges que ens envolten, necessitem una narració humana, que ens parli de nosaltres i de la bellesa que posseïm. Una narració que sàpiga mirar el món i els esdeveniments amb tendresa; que expliqui que som part d'un teixit viu; que reveli l'entreteixit dels fils amb els quals estem units els uns amb els altres.

1. Teixir històries

L'home és un ésser narrador. Des de la infantesa tenim fam d'històries de la mateixa manera que tenim fam d'aliments. Tant si són en forma de contes, de novel·les, de pel·lícules, de cançons, de notícies..., les històries influeixen en la nostra vida, encara que no en siguem conscients. Sovint decidim el que està bé o malament de fer basant-nos en els personatges i en les històries que hem assimilat. Els relats ens ensenyen; plasmen les nostres conviccions i els nostres comportaments; ens poden ajudar a entendre i a dir qui som.

L'home no és només l'únic ésser que necessita vestir-se per a cobrir la seva vulnerabilitat (cf. *Gn 3,21*), sinó que també

és l'únic ésser que necessita "revestir-se" d'històries per a custodiar la seva vida. No teixim només roba, sinó també relats: de fet, la capacitat humana de "teixir" implica tant els teixits com els textos. Les històries de cada època tenen un "teler" comú: l'estructura preveu "herois", també actuals, que per a dur a terme un somni s'enfronten a situacions difícils, lluiten contra el mal empesos per una força que els dona valentia, la de l'amor. Submergint-nos en les històries, podem trobar motivacions heroiques per enfrontar els reptes de la vida.

L'home és un ésser narrador perquè és un ésser en realització, que es descobreix i s'enriqueix en les trames dels seus dies. Però, des del principi, el nostre relat es veu amenaçat: en la història hi serpenteja el mal.

2. No totes les històries són bones

«Si un dia en menjàveu, [...]seríeu iguals com déus» (cf. *Gn 3,5*). La temptació de la serp introdueix en la trama de la història un nus difícil de desfer. «Si posseeixes, et convertiràs, aconseguiràs...», xiuxiueja encara avui qui se serveix de l'anomenat *storytelling* amb finalitats instrumentals. Quantes històries ens narcotitzen, convencent-nos que necessitem contínuament tenir, posseir, consumir per a ser feliços. Quasi no ens adonem de com ens tornem àvids de xafarderies i de tafanerries, de quanta violència i falsedat consumim. Sovint, en els telers de la comunicació, en lloc de relats constructius, que són un aglutinant dels llaços socials i del teixit cultural, es fabriquen històries destructives i provocadores, que desgasten i trenquen els fils fràgils de la convivència. Recopilant informació no contrastada, re-

petint discursos trivials i falsament persuasius, fustigant amb proclames d'odi, no es teixeix la història humana, sinó que es despulla l'home de la dignitat.

Però mentre que les històries utilitzades amb finalitats instrumentals i de poder tenen una vida breu, una bona història és capaç de transcendir els límits de l'espai i del temps. A distància de segles segueix essent actual, perquè alimenta la vida.

En una època en la qual la falsificació és cada vegada més sofisticada i arriba a nivells exponencials (el *deepfake*), necessitem saviesa per a rebre i crear relats bells, veritables i bons. Necessitem valor per a rebutjar els que són falsos i malvats. Necessitem paciència i discerniment per a redescobrir històries que ens ajudin a no perdre el fil entre les moltes laceracions d'avui; històries que treguin a la llum la veritat d'allò que som, fins i tot en l'heroïcitat ignorada de la vida quotidiana.

3. La Història de les històries

La Sagrada Escripura és una Història d'històries. Quantes vivències, pobles, persones ens presenta! Ens mostra des del principi un Déu que és creador i narrador alhora. En efecte, pronuncia la seva Paraula i les coses existeixen (cf. *Gn 1*). A través de la seva narració Déu crida les coses a la vida i, a la fi, crea l'home i la dona com els seus interlocutors lliures, generadors d'història juntament amb Ell. En un salm, la criatura diu al Creador: «Vós heu creat el meu interior, m'heu teixit a les entranyes de la mare. Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable, és meravellosa la vostra obra. Us era tot jo ben conegut, res de meu no us passava per alt, quan jo m'anava fent secretament, com un brodat, aquí baix a la terra» (139,13-15). No naixem rea-

litzats, sinó que necessitem constantment ser "teixits" i "brodats". La vida ens va ser donada per a convidar-nos a seguir teixint aquesta "obra admirable" que som.

En aquest sentit, la Bíblia és la gran història d'amor entre Déu i la humanitat. Al centre hi ha Jesús: la seva història porta a l'acompliment l'amor de Déu per l'home i, alhora, la història d'amor de l'home per Déu. L'home serà cridat així, de generació en generació, a explicar i a gravar en la seva memòria els episodis més significatius d'aquesta Història d'històries, els que puguin comunicar el sentit del que ha passat.

El títol d'aquest Missatge està pres del llibre de l'Èxode, un relat bíblic fonamental, en el qual Déu intervé en la història del seu poble. De fet, quan els fills d'Israel estaven esclavitzats cridaren Déu, Ell els escoltà i recordarà: «Déu es recordà de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (*Ex 2, 24-25*). De la memòria de Déu brolla l'alliberament de l'opressió, que té lloc a través de signes i prodigis. És aleshores quan el Senyor revela a Moisès el sentit de tots aquests signes: «Perquè puguis explicar [i gravar en la memòria] als teus fills i nets [...] quins prodigis he obrat enmig seu. I vosaltres sabreu que jo soc el Senyor» (*Ex 10,2*). L'experiència de l'Èxode ens ensenya que el coneixement de Déu es transmet sobretot explicant, de generació en generació, com Ell segueix fent-se present. El Déu de la vida es comunica explicant la vida.

El mateix Jesús parlava de Déu no amb discursos abstractes, sinó amb paràboles, narracions breus, preses de la vida quotidiana. Aquí la vida es fa història i després, per qui l'escolta, la història es fa vida:

aquesta narració entra en la vida de qui l'escolta i la transforma.

No és casualitat que també els Evangelis siguin relats. Mentre ens informen sobre Jesús, ens “performen”¹ a Jesús, ens conformen a Ell: l’Evangeli demana al lector que participi en la mateixa fe per a compartir la mateixa vida. L’Evangeli de Joan ens diu que el Narrador per excel·lència —el Verb, la Paraula— es va fer narració: «El Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l’ha explicat» (cf. *Jn* 1,18). He usat el terme “explicat” perquè l’original *exeghésato* pot traduir-se com a “revelat” o com a “explicat”. Déu s’ha entreteixit personalment en la nostra humanitat, donant-nos així una nova forma de teixir les nostres històries.

4. Una història que es renova

La història de Crist no és patrimoni del passat, és la nostra història, sempre actual. Ens mostra que a Déu l’importa tant l’home, la nostra carn, la nostra història, fins al punt de fer-se home, carn i història. També ens diu que no hi ha històries humanes insignificants o petites. Després que Déu es va fer història, tota història humana és, d’alguna manera, història divina. En la història de cada home, el Pare torna a veure la història del seu Fill que baixà a la terra. Tota història humana té una dignitat que no pot suprimir-se. Per tant, la humanitat es mereix relats que estiguin a la seva alçada, a aquesta alçada vertiginosa i fascinant a la qual Jesús la va elevar.

Escrivia sant Pau: «Sou una carta que ve de Crist [...] no ha estat escrita amb tinta, sinó amb l’Esperit del Déu viu; i no en taules de pedra, sinó en taules de carn, en els vostres cors» (2Co 3,3). L’Esperit Sant, l’amor de Déu, escriu en nosaltres. I, a l’es-

criure dins nostre, grava en nosaltres el bé, ens el recorda. Recordar significa efectivament dur al cor, “escriure” en el cor. Per obra de l’Esperit Sant cada història, fins i tot la més oblidada, fins i tot la que sembla estar escrita amb les línies més tortes, pot tornar-se inspirada, pot renéixer com una obra mestra, convertint-se en un apèndix de l’Evangeli. Com les *Confessions* d’Agustí. Com *El Relat del Pelegrí* d’Ignasi. Com la *Història d’una ànima* de Teresa de l’Infant Jesús. Com *Els Promesos*, com *Els Germans Karamazov*. Com tantes innombrables històries que han escenificat admirablement la trobada entre la llibertat de Déu i la de l’home. Cada un de nosaltres coneix diferents històries que fan olor d’Evangeli, que han donat testimoni de l’Amor que transforma la vida. Aquestes històries demanen ser compartides, explicades, fetes viure en totes les èpoques, amb tots els llenguatges i per tots els mitjans.

5. Una història que ens renova

En tot gran relat entra en joc el nostre relat. Mentre llegim l’Escriptura, les històries dels sants, i també aquests textos que han sabut llegir l’ànima de l’home i treure a la llum la seva bellesa, l’Esperit Sant és lliure d’escriure en el nostre cor, renovant en nosaltres la memòria d’allò que som als ulls de Déu. Quan rememorem l’amor que ens va crear i ens va salvar, quan posem amor en les nostres històries diàries, quan teixim de misericòrdia les trames dels nostres dies, aleshores passem pàgina. Ja no estem lligats als records i a les tristeses, enllaçats a una memòria malalta que ens empresona el cor, sinó que obrint-nos als altres, ens obrim a la visió mateixa del Narrador. Explicar a Déu la nostra història no és mai inútil; encara que la crònica dels

esdeveniments resti inalterada, canvien el sentit i la perspectiva. Explicar-se al Senyor és entrar en la seva mirada d'amor compassiu vers nosaltres i vers els altres. A Ell podem narrar-li les històries que vivim, dur-lo a les persones, confiar-li les situacions. Amb Ell podem lligar el teixit de la vida, apedaçant els trossos trencats i els esquinçalls. Com el necessitem tots!

Amb la mirada del Narrador —l'únic que té el punt de vista final— ens apropem després als protagonistes, als nostres germans i germanes, actors al costat nostre de la història d'avui. Sí, perquè ningú és un extra en l'escenari del món i la història de cadascú està oberta a la possibilitat de canviar. Fins i tot quan expliquem el mal podem aprendre a deixar espai a la redempció, podem reconèixer enmig del mal el dinamisme del bé i fer-li un lloc.

No es tracta, doncs, de seguir la lògica de l'*storytelling*, ni de fer o fer-se publicitat, sinó de recordar allò que som als ulls de Déu, de donar testimoni del que l'Esperit escriu en els cors, de revelar a cadascú que la seva història conté obres meravelloses. Per això, ens encomanem a una dona que va teixir la humanitat de Déu en el seu si —diu l'Evangeli— va entreteixir tot el que passava. La Mare de Déu ho guardava tot, meditant-ho en el seu cor (cf. *Lc 2,19*). Demanem ajuda a aquella que va saber desfer els nusos de la vida amb la força suau de l'amor:

Oh Maria, dona i mare, vós vàreu teixir en el vostre si la Paraula divina, vós vàreu narrar amb la vostra vida les obres magnífiques de Déu. Escolteu les nostres històries, gardeu-les en el vostre cor i feu vostres aquelles històries que ningú no vol escoltar. Ensenyeu-nos a reconèixer el fil bo que guia la història. Mireu el cúmul de

nusos en què s'ha enredat la nostra vida, paralitzant la nostra memòria. Les vostres mans delicades poden desfer qualsevol nus. Dona de l'Esperit, mare de la confiança, inspireu-nos també a nosaltres. Aju-deu-nos a construir històries de pau, històries de futur. I mostreu-nos el camí per a recórrer-les junts.

Francesc, Papa.

1. Cf. Benet XVI, Carta enc. *Spe salvi*, 2: «El missatge cristià no era només “informatiu”, sinó “performatiu”. Això significa que l'Evangeli no és només una comunicació de coses que es poden saber, sinó una comunicació que comporta el fet si es canvia la vida».

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat